

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

CPU – Central Processing Unit (центральний процесор).

RAM – Random Access Memory (оперативна пам'ять).

SAAS – software as a service

IAAS – infrastructure as a service

PAAS – platform as a service

Shard – фрагмент даних, розподілений між кількома вузлами для забезпечення горизонтального масштабування.

Partition – логічно виділений розділ даних у базі даних, який дозволяє оптимізувати обробку великих обсягів інформації.

ВСТУП

У сучасному світі інформаційних технологій обробка масштабних обсягів даних стала цілком закономірною частиною щоденної діяльності. Кожного дня генерується величезна кількість інформації, що потребує ефективного збереження, оперативної обробки та глибокого аналізу для отримання цінних результатів. Хмарні обчислення виконують тут ключову роль, адже вони надають змогу гнучко адаптувати наявні ресурси під динамічні потреби користувачів і систем [1]. Водночас із цим постають складні питання оптимального використання потужностей, особливо при роботі з великими масивами даних. Ідеться про потребу в балансуванні навантаження, миттєвому реагуванні на зростання обсягу вхідних даних, підтриманні безперебійної роботи систем та мінімізації витрат.

На сьогоднішній день сформовано низку підходів до масштабування хмарних ресурсів. Інструменти, доступні на платформах на кшталт AWS Auto Scaling, Google Kubernetes Engine та Microsoft Azure Scale Sets, які дозволяють автоматично збільшувати або зменшувати обчислювальні ресурси залежно від інтенсивності роботи системи [2-4]. Проте, попри їхню гнучкість, у контексті опрацювання великих потоків інформації виникають обмеження. Висока інтенсивність даних, необхідність у миттєвому аналізі та постійне реагування на зміну умов у реальному часі ставлять перед цими інструментами складні завдання.

Актуальність дослідження масштабування ресурсів полягає в своєчасному виборі стратегії, що забезпечить стабільну роботу системи навіть у періоди пікових навантажень. Це особливо критично для таких галузей, як електронна комерція чи медичній сфері, де затримки або збої можуть призвести до серйозних наслідків. Так, у медичних інформаційних системах обробка великих обсягів даних пацієнтів вимагає максимального використання ресурсів для зменшення часу очікування та підвищення точності результатів.

Мета роботи полягає у створенні методики масштабування хмарних обчислювальних ресурсів, котра забезпечить одночасно високу продуктивність,

економічну ефективність та адаптивність до специфіки великих даних. Для цього аналізуються наявні концепції, визначаються їхні переваги й недоліки, а також пропонуються нові алгоритми, орієнтовані на сучасні виклики у сфері обробки величезних масивів інформації.

Під час дослідження використовуються системний аналіз, моделювання процесів масштабування та математичні методи для оцінки продуктивності.

Наукова новизна полягає в комплексному підході до масштабування, де гармонійно поєднується оптимальне використання ресурсів із підтриманням стабільності системи та високої продуктивності. Практичне значення цієї роботи виявляється у можливості впровадження розробленої методики у різних галузях, які працюють з великими обсягами інформації, включно з медициною, фінансовими сервісами, електронною комерцією та IoT-платформами.

1 АНАЛІЗ ІСНУЮЧИХ РІШЕНЬ

Велика кількість робіт присвячена загальним аспектам хмарних обчислень і їх застосуванню для роботи з великими даними. Зокрема, вивчаються моделі розподіленого зберігання і обробки, механізми автоматичного масштабування та балансування навантаження [5-6].

Попри це, багато досліджень зосереджуються на окремих аспектах, таких як використання певних платформ чи технологій (наприклад, Kubernetes, Apache Hadoop, AWS) [7]. Менше уваги приділяється комплексним підходом, які враховують одночасно всі ключові параметри систем: продуктивність, фінансові витрати, відмовостійкість і час реакції на зміну навантаження. Крім того, обробка великих даних у реальному часі залишається серйозною проблемою, оскільки такі системи потребують оптимальних алгоритмів масштабування, які б забезпечували стабільну роботу навіть за умов пікових навантажень.

Таким чином, аналіз існуючих рішень дозволить не лише структурувати наявні знання у цій сфері, але й обґрунтувати необхідність розробки нової методики, яка враховуватиме сучасні вимоги до масштабування хмарних обчислювальних ресурсів у системах з великими даними.

1.1. Огляд існуючих підходів масштабування хмарних ресурсів

1.1.1. Масштабування по вертикалі (Scale-up)

Масштабування по вертикалі передбачає збільшення потужностей окремого ресурсу (серверу, процесора або пам'яті) для підтримки зростаючого навантаження. Цей підхід часто застосовується в контексті традиційних баз даних і обчислювальних систем, де зростання обсягів оброблюваних даних вимагає покращення потужностей окремих серверів або віртуальних машин [8].

Основні характеристики [8]:

- а) простота в управлінні, відсутність необхідності в зміні архітектури системи;
- б) більш ефективність при обробці деяких типів завдань, таких як обчислення в реальному часі, які потребують доступу до локальної пам'яті;
- в) обмежені фізичними властивостями апаратного забезпечення: після досягнення певного ліміту збільшення потужностей окремих ресурсів може стати неефективним;
- г) високі витрати на апаратне оновлення.

1.1.2. Масштабування по горизонталі (Scale-out)

Масштабування по горизонталі передбачає збільшення кількості інстансів ресурсів (серверів, віртуальних машин) для обробки великих обсягів даних. Цей підхід часто використовується в розподілених системах, де зростання навантаження потребує збільшення кількості серверів, які виконують обчислення паралельно [7].

Основні характеристики [7]:

- а) висока гнучкість, можливість додавання нових серверів або інстансів в міру потреби;
- б) вища доступність та відмовостійкість - при виході одного інстансу з ладу система продовжує працювати завдяки наявності інших інстансів;
- в) потрібні складніші механізми балансування навантаження та синхронізації даних;
- г) необхідність у додатковому програмному забезпеченні для керування розподіленими обчисленнями.

1.1.3. Автоматичне масштабування (Auto-scaling)

Один із підходів до керування ресурсами у хмарних середовищах передбачає автоматичне масштабування, тобто динамічне збільшення або

зменшення обчислювальних потужностей залежно від поточного навантаження. Багато сучасних хмарних платформ, таких як Amazon Web Services, Microsoft Azure та Google Cloud, дозволяють автоматично масштабувати інфраструктуру відповідно до заданих параметрів [5].

Основні характеристики [5, 8]:

а) зменшення витрат, оскільки автоматичне додавання ресурсів дозволяє оптимізувати витрати на обчислювальні потужності;

б) підвищення ефективності та продуктивності, завдяки тому що система реагує на зміну навантаження в реальному часі, забезпечуючи необхідну потужність при пікових навантаженнях;

в) складність налаштування і моніторингу, необхідність точної настройки правил масштабування та моніторингу стану системи;

г) затримки при зміні конфігурації ресурсів, що може вплинути на швидкість відгуку системи.

1.1.4. Масштабування з урахуванням даних (Data-aware Scaling)

Масштабування з урахуванням даних – підхід, при якому масштабування ресурсів враховує тип та обсяг даних, з якими працює система. Зокрема, це включає вибір оптимальних стратегій розподілу даних та їх зберігання для досягнення кращої продуктивності [6, 9].

Основні характеристики [9]:

а) оптимізація витрат на зберігання і доступ до даних;

б) підвищення продуктивності завдяки ефективному управлінню даними;

в) складні у реалізації, яка потребує детального аналізу даних та побудови складних алгоритмів для їх розподілу.

1.1.5. Контейнеризація та оркестрація

Контейнеризація, зокрема технології, як Docker і засіб оркестрації Kubernetes, дозволяють ефективно масштабувати додатки та автоматизувати управління великими кластерами контейнерів, що дозволяє швидко та оперативно контролювати додаток[7].

Основні характеристики [7]:

- а) легкість у розгортанні та масштабуванні додатків;
- б) висока мобільність додатків між різними хмарними платформами та середовищами;
- в) потрібна додаткова налаштування та конфігурація;
- г) викликає складності при керуванні великими кластерними середовищами.

1.1.6. Використання спеціалізованих хмарних платформ для великих даних

Такі платформи як Apache Hadoop, Apache Spark та Google BigQuery, спеціалізуються на обробці великих даних і мають вбудовані механізми для масштабування [6]. Ці системи автоматично керують розподілом даних, паралельною обробкою та балансуванням навантаження.

Основні характеристики [6, 10]:

- а) призначені для роботи з великими обсягами даних, що робить їх ефективними для таких завдань, як аналітика та машинне навчання;
- б) вбудовані механізми для автоматичного масштабування та балансування навантаження;
- в) висока складність налаштування та управління такими системами;
- г) витрати на ресурси для виконання складних обчислень.

1.1.7. Порівняння існуючих підходів

Розглянемо основні порівняльні критерії

Гнучкість – здатність підходу адаптуватися до змін обсягів навантаження або вимог, підтримка динамічного масштабування та швидкої адаптації до нових умов.

Продуктивність – ефективність роботи системи під навантаженням, включаючи час відгуку, пропускну здатність та стабільність роботи при збільшенні активності.

Витрати – фінансові аспекти впровадження та використання, зокрема початкові витрати, операційні витрати та економічна ефективність у довгостроковій перспективі.

Складність впровадження – труднощі, пов'язані з інтеграцією, налаштуванням і запуском підходу, а також потреба у спеціалізованих знаннях чи інструментах.

Підходить для пікових навантажень – здатність ефективно обробляти тимчасові або сезонні сплески активності, забезпечуючи безперебійність роботи та мінімізацію затримок.

Відмовостійкість – здатність системи продовжувати роботу у випадку збоїв, швидко відновлюватися після відмов та підтримувати високу надійність.

Порівняльний аналіз наведено у таблиці 1.1.

Таблиця 1.1

Порівняльний аналіз підходів до масштабування

	Scale-up	Scale-out	Auto-scaling	Data-aware Scaling	Containerization	Big Data Platforms
Гнучкість	Низька – обмежено фізичними ресурсами	Висока – додаються нові ресурси	Висока – автоматичне масштабування	Середня – залежить від типу даних	Висока – легкість у розгортанні	Середня – налаштування залежить від задач
Продуктивність	Висока для окремих завдань	Висока за умови ефективного балансування	Висока за умови правильної налаштування	Висока при правильній оптимізації даних	Висока – за рахунок ефективності контейнерів	Висока для аналітики та потокової обробки
Витрати	Високі (через апаратні витрати)	Середні – залежить від кількості вузлів	Середні – оптимізує витрати	Низькі – ефективна робота з даними знижує витрати	Середні – ефективно використовує ресурси	Середні – витрати на спеціалізовані ресурси

Продовження таблиці 1.1

	Scale-up	Scale-out	Auto-scaling	Data-aware Scaling	Containerization	Big Data Platforms
Підходить для пікових навантажень	Низька – залежність від одного вузла	Висока – легко масштабувати під пікові навантаження	Висока – автоматична реакція на навантаження	Середня – підходить для специфічних задач	Висока – швидкий запуск нових контейнерів	Висока – оптимізовані для великих обсягів даних
Складність впровадження	Низька – просте впровадження	Висока – потребує балансування навантаження	Висока – складність налаштування правил	Висока – вимагає аналізу та оптимізації даних	Середня – потребує налаштування оркестрації	Висока – складність налаштування платформ
Відмовостійкість	Низька – один ресурс може стати точкою відмови	Висока – розподілені ресурси забезпечують стійкість	Висока – можливість миттєвого реагування на збої	Середня – залежить від архітектур	Висока – оркестрація забезпечує резервування	Висока – вбудована відмовостійкість

1.2. Використання хмарних обчислень у системах з великими даними.

Хмарні обчислення є основою для систем, які працюють з великими даними, забезпечуючи інфраструктуру для зберігання, обробки та аналізу великих обсягів інформації [5]. Їх використання дозволяє ефективно вирішувати складні обчислювальні задачі завдяки високій масштабованості, гнучкості та відмовостійкості [8]. Хмарні платформи, такі як Amazon Web Services, Google Cloud Platform та Microsoft Azure, пропонують різноманітні інструменти для підтримки систем Big Data.

Особливістю хмарних обчислень є їх здатність масштабувати ресурси відповідно до потреб системи, що дозволяє обробляти як потоки даних у реальному часі, так і великі обсяги накопичених даних. Використання розподіленої архітектури забезпечує можливість ефективної роботи з великими обсягами інформації, а інтеграція із сучасними технологіями, такими як Apache Spark або Hadoop, дозволяє оптимізувати процеси аналізу та обробки [6, 11].

Крім цього, хмарні обчислення дозволяють зберігати як структуровані, так і неструктуровані дані, забезпечуючи гнучкість вибору типу сховища відповідно до завдань. Висока доступність і відмовостійкість таких систем досягається за рахунок географічно розподілених дата-центрів, що автоматично підтримують реплікацію та відновлення даних у разі збоїв [12].

Хмарні обчислення знаходять широке застосування в різних галузях. У медицині вони забезпечують обробку великих обсягів даних пацієнтів, підтримуючи аналітику у реальному часі. У фінансовій сфері вони використовуються для моніторингу транзакцій і моделювання ризиків, а в електронній комерції допомагають аналізувати поведінку користувачів і оптимізувати рекомендаційні системи. Водночас ці технології широко застосовуються у наукових дослідженнях, де обробка великих даних є критичною для отримання точних результатів.

Попри значні переваги, використання хмарних обчислень у системах з

великими даними пов'язане з низкою викликів, таких як забезпечення безпеки даних, оптимізація витрат і затримки у мережі. Вибір відповідної хмарної платформи та ефективна організація роботи з нею є ключовими факторами для досягнення максимальної ефективності та продуктивності системи. Хмарні обчислення продовжують розвиватися, пропонуючи нові можливості для інтеграції з системами Big Data, що дозволяє створювати потужні, гнучкі та адаптивні інформаційні системи [13].

1.3. Аналіз недоліків і обмежень існуючих методик

Попри значний прогрес у розвитку методик масштабування хмарних обчислювальних ресурсів для роботи з великими даними, ці підходи мають низку недоліків та обмежень, які обмежують їхню ефективність у певних сценаріях [14]. Аналіз цих проблем дозволяє зрозуміти, які аспекти потребують подальшого вдосконалення.

Одним із важливих недоліків є обмежена гнучкість масштабування. Більшість існуючих методик не враховують особливостей навантаження у реальному часі, що може призводити до недостатнього або надмірного виділення ресурсів. У вертикальному масштабуванні система стикається з фізичними обмеженнями апаратного забезпечення, що унеможливорює подальше збільшення ресурсів [15]. Горизонтальне масштабування, у свою чергу, може бути недостатньо ефективним без складних механізмів балансування навантаження та розподілу даних.

Іншим викликом є висока вартість ресурсів. Автоматичне масштабування у хмарних платформах часто налаштовується за принципом "pay-as-you-go", але без точного прогнозування навантаження витрати можуть значно зрости [16]. Надмірне виділення ресурсів через некоректно налаштовані правила масштабування є поширеною проблемою.

Мережеві затримки та пропускну здатність також впливають на продуктивність. Передача великих обсягів даних між вузлами у розподілених

системах або між хмарними дата-центрами може створювати затримки, що є особливо критично для систем, які працюють у режимі реального часу [17].

Складність управління та моніторингу є ще однією перепорою для ефективного масштабування [18]. Необхідність враховувати багато параметрів, таких як тип навантаження, характеристики даних і час реакції на зміни, ускладнює впровадження оптимальних рішень, особливо для невеликих компаній.

Додатковою проблемою є обмеження через специфіку даних. Системи з великими даними працюють із різними типами даних (структурованими, напівструктурованими, неструктурованими), що потребує унікальних підходів до їхнього зберігання й обробки [18]. Універсальні методики часто не враховують цих особливостей.

Залежність від платформи та проблеми сумісності також створюють ризики. Використання конкретних хмарних платформ, таких як AWS, Google Cloud або Azure, обмежує можливості міграції до інших постачальників через несумісність інструментів [19]. Це може спричинити додаткові труднощі для бізнесу, якщо постачальник змінює політику або припиняє підтримку певних сервісів.

Безпека даних залишається одним із ключових викликів у хмарному середовищі [20]. Існуючі методики масштабування не завжди інтегровані з сучасними підходами до захисту даних, такими як наскрізне шифрування, що створює ризики втрати конфіденційної інформації.

Недостатня оптимізація для потокової обробки даних є ще однією проблемою [21]. Системи, які працюють у режимі реального часу, потребують мінімізації затримок, проте більшість сучасних рішень більше орієнтовані на пакетну обробку, що створює труднощі для роботи з поточними даними.

1.4. Висновки до розділу

В результаті проведеного огляду існуючих рішень та аналіз проблеми дозволить сказати що сучасні методики масштабування, такі як масштабування по вертикалі, горизонталі, автоматичне масштабування, контейнеризація та використання спеціалізованих платформ для роботи з великими даними, є інструментами для підтримки обчислювальних потреб. Вони забезпечують різний рівень гнучкості, продуктивності, відмовостійкості та економічної ефективності.

Разом з тим, порівняльний аналіз показав, що жодна з цих методик не є універсальною та повністю придатною для вирішення всіх задач, пов'язаних із масштабуванням у контексті великих даних. Основними недоліками є: обмежена гнучкість при роботі зі змінними навантаженнями, висока вартість ресурсів при неефективному налаштуванні, проблеми з мережевими затримками та пропускнуою здатністю, складність управління та налаштування, відсутність інтегрованих рішень для забезпечення безпеки даних.

Крім того, сучасні підходи не завжди враховують специфіку даних (структуровані, неструктуровані, потокові) та потребують адаптації для роботи з потоками даних у реальному часі. Використання хмарних обчислень у системах з великими даними значно полегшує управління ресурсами, але також створює додаткові виклики, такі як залежність від конкретного постачальника хмарних послуг і необхідність у детальному моніторингу витрат.

Виходячи з проведеного аналізу, можна стверджувати, що є необхідність в розробці методики, яка б забезпечувала баланс між гнучкістю, продуктивністю та економічною ефективністю, інтеграцію підходів до масштабування із сучасними вимогами щодо безпеки даних та захисту конфіденційності та адаптацію існуючих методик для обробки поточкових даних у реальному часі з мінімізацією мережових затримок.

2 ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ МАСШТАБУВАННЯ ХМАРНИХ ОБЧИСЛЮВАЛЬНИХ РЕСУРСІВ

Масштабування є ключовим механізмом забезпечення стабільності та продуктивності систем, які працюють із великими даними. Воно передбачає динамічне розширення або скорочення обчислювальних потужностей залежно від поточного навантаження. Для забезпечення ефективного масштабування важливо розуміти його теоретичні основи, включаючи принципи роботи хмарних обчислень, класифікацію видів масштабування, ключові метрики продуктивності та підходи до балансування навантаження [22].

Для створення методики масштабування хмарних обчислень необхідно врахувати концепції хмарних обчислень, що лежать в основі масштабування, та визначає основні параметри, які впливають на ефективність роботи систем. Зокрема, як архітектура хмарних сервісів підтримує масштабування, які фактори впливають на вибір відповідної стратегії масштабування, а також які алгоритми використовуються для оптимізації розподілу ресурсів у хмарному середовищі.

2.1. Основи хмарних обчислень

Хмарні обчислення стали фундаментом сучасної інфраструктури для роботи з великими даними, забезпечуючи гнучкість, масштабованість і доступність обчислювальних ресурсів. Основою хмарних обчислень є три основні моделі надання послуг: SaaS (Software as a Service), PaaS (Platform as a Service) та IaaS (Infrastructure as a Service). Кожна з цих моделей має свої особливості, які визначають її придатність для різних сценаріїв використання.

2.1.1. Software as a Service (SaaS)

SaaS (Software as a Service) – це модель надання програмного забезпечення, яка забезпечує користувачам доступ до готових програмних продуктів через Інтернет. У цій моделі користувачі взаємодіють із додатками, які повністю керуються провайдером. Провайдер відповідає за управління всіма аспектами, включаючи фізичну та віртуальну інфраструктуру, платформу розробки, а також самі програмні продукти [22]. Це звільняє користувачів від необхідності вирішувати технічні питання, пов'язані з підтримкою і налаштуванням.

Основними характеристиками SaaS є доступність через Інтернет, яка дозволяє використовувати додатки через веб-інтерфейс або API, що виключає потребу в локальній установці чи налаштуванні [22]. Користувачам не потрібно управляти інфраструктурою або платформою, адже провайдер забезпечує автоматичні оновлення, виправлення помилок та підтримку нових функцій. SaaS, як правило, пропонується за підпискою, що дозволяє оплачувати лише той обсяг функціоналу, який потрібен.

До прикладів SaaS-рішень можна віднести Google Workspace, який включає такі інструменти, як Google Docs, Google Sheets, Gmail та Google Drive; Microsoft Office 365, що пропонує хмарні версії Word, Excel, PowerPoint і Outlook; та Salesforce, популярну платформу для управління продажами, маркетингом і клієнтським обслуговуванням.

Основними перевагами SaaS є швидкий доступ до рішень, адже користувачі можуть почати працювати з додатками одразу після активації підписки, без складного налаштування. Відсутність необхідності технічного обслуговування є значним плюсом, оскільки провайдер бере на себе всю підтримку програмного забезпечення. Просте масштабування дозволяє швидко змінювати кількість користувачів або функціонал залежно від потреб організації [22].

Водночас, модель SaaS має і свої недоліки. Обмежені можливості кастомізації можуть стати проблемою для організацій зі специфічними вимогами. Залежність від провайдера означає, що у разі технічних збоїв чи припинення підтримки сервісу користувачі можуть втратити доступ до своїх даних і функціоналу [22]. Крім того, розміщення даних у хмарі може викликати занепокоєння щодо конфіденційності чи відповідності місцевим законодавчим нормам.

Таким чином, SaaS пропонує зручний і ефективний спосіб використання програмного забезпечення, який підходить для багатьох користувачів та організацій, однак вимагає врахування певних ризиків, пов'язаних із залежністю від провайдера.

2.1.2. Platform as a Service (PaaS)

PaaS (Platform as a Service) – це модель хмарних обчислень, яка надає розробникам платформу для створення, тестування, розгортання та управління додатками [23]. Головна мета PaaS – спростити процес розробки, дозволяючи фокусуватися виключно на написанні коду і створенні функціоналу, без необхідності управляти інфраструктурою або налаштовувати сервери.

Модель PaaS включає комплексне середовище розробки, що охоплює операційну систему, бази даних, веб-сервери, а також інструменти для автоматизації процесів розробки [23]. Це середовище інтегрує засоби для CI/CD (безперервної інтеграції та доставки), які автоматизують тестування, збирання і розгортання додатків, що значно скорочує час і витрати на реалізацію нових рішень.

Прикладами платформ, які працюють за моделлю PaaS, є Google App Engine, що дозволяє розробникам запускати веб-додатки без управління серверними ресурсами; AWS Elastic Beanstalk, який автоматизує розгортання та управління інфраструктурою для додатків, створених на різних мовах програмування; Microsoft Azure App Service, що пропонує повноцінне середовище

для хмарних веб-додатків і API.

Основні переваги використання PaaS включають прискорення процесів розробки завдяки наявності готових інструментів і платформ, автоматичне управління інфраструктурою, що знімає необхідність ручного налаштування серверів, а також простоту масштабування платформних сервісів відповідно до навантаження [23]. Розробники можуть легко збільшувати або зменшувати обчислювальні потужності залежно від потреб додатка, що забезпечує оптимальне використання ресурсів.

Однак PaaS має й певні обмеження. Використання специфічних інструментів та API платформи може створювати залежність від постачальника, що ускладнює перенесення додатка на інші платформи (явище відоме як vendor lock-in). Крім того, у порівнянні з моделлю IaaS (Infrastructure as a Service), PaaS пропонує меншу гнучкість у налаштуванні інфраструктури, що може бути критичним для додатків зі специфічними вимогами до середовища виконання [23].

Таким чином, PaaS є інструментом для розробників, які прагнуть прискорити процес створення та запуску програмного забезпечення, мінімізуючи витрати часу та ресурсів на технічне обслуговування інфраструктури. Водночас, врахування потенційних недоліків цієї моделі є важливим для прийняття оптимального рішення залежно від конкретних потреб проекту

2.1.3. Infrastructure as a Service (IaaS)

IaaS (Infrastructure as a Service) – це модель хмарних обчислень, яка надає користувачам доступ до базових інфраструктурних ресурсів, таких як віртуальні машини, сховища даних, мережеві ресурси та інші обчислювальні потужності. У межах цієї моделі користувачі отримують повний контроль над виділеними ресурсами, включаючи налаштування операційних систем, встановлення програмного забезпечення та управління мережею [19].

Основною особливістю IaaS є те, що ресурси віртуалізовані та доступні через Інтернет. Користувачам надаються платформи для розгортання будь-яких

систем або додатків, які вони вважають за потрібне. Це дозволяє створювати індивідуальні середовища, що повністю відповідають потребам конкретного бізнесу чи проекту. Однак управління всіма компонентами, включаючи операційні системи, програмне забезпечення та мережеву інфраструктуру, лежить на користувачах.

Прикладами сервісів, що надають IaaS, є Amazon EC2, який дозволяє запускати віртуальні машини та налаштовувати їх параметри залежно від потреб; Microsoft Azure Virtual Machines, що пропонує масштабовані віртуальні ресурси для виконання різних типів завдань; та Google Compute Engine, який забезпечує високу продуктивність для робочих навантажень, включаючи обробку великих обсягів даних.

Однією з головних переваг IaaS є найбільша гнучкість і контроль над інфраструктурою. Користувачі можуть створювати налаштування, що повністю відповідають їхнім специфічним потребам, включаючи вибір операційної системи, типу дискового сховища чи конфігурацій мережі. Модель підтримує різноманітні сценарії використання, включаючи хостинг веб-додатків, обробку великих даних, тестування і розробку програмного забезпечення, а також резервне копіювання та відновлення даних [19].

Недоліками IaaS є високі вимоги до технічних знань, необхідних для управління ресурсами. Користувачі повинні самостійно відповідати за налаштування операційних систем, встановлення оновлень, забезпечення безпеки та моніторинг продуктивності системи. Це робить модель складнішою у використанні в порівнянні з SaaS або PaaS. Крім того, неправильне управління ресурсами може призвести до неефективного використання коштів або навіть до вразливостей у безпеці.

IaaS є ідеальним вибором для організацій, які потребують високого рівня налаштувань та контролю над інфраструктурою, а також для тих, хто готовий інвестувати у технічну експертизу. Це потужне рішення для виконання різноманітних завдань, яке забезпечує максимальну гнучкість і масштабованість, але потребує ретельного управління для досягнення оптимальної

ефективності[19].

2.1.4. Порівняльний аналіз моделей хмарних технологій

Розглянемо критерії порівняння [19, 22, 23]

Рівень управління – описує, хто відповідає за керування різними рівнями ІТ-інфраструктури: апаратне забезпечення, віртуалізацію, операційні системи, платформи, додатки тощо.

Гнучкість – визначає, наскільки користувач може адаптувати сервіс під свої потреби. Чим більше елементів користувач може налаштовувати, тим вищою є гнучкість.

Простота використання – рівень зусиль, потрібних для роботи із сервісом. Простота використання залежить від того, скільки технічних знань потрібно для роботи з платформою чи інфраструктурою.

Цільова аудиторія – вказує на основну групу користувачів, для яких призначений сервіс. Він враховує, чи це кінцеві користувачі, розробники або технічний персонал.

Порівняльний аналіз наведено в таблиці 2.1.

Таблиця 2.1.

Порівняльний аналіз моделей хмарних технологій

Характеристика	SaaS	PaaS	IaaS
Рівень управління	Усе керується провайдером	Управління платформою провайдером	Управління інфраструктурою користувачем
Гнучкість	Низька	Середня	Висока
Простота використання	Висока	Середня	Низька
Цільова аудиторія	Кінцеві користувачі	Розробники додатків	Системні адміністратори

2.2. Контейнеризація

Контейнеризація є фундаментальною технологією для сучасних масштабованих систем, яка забезпечує ізоляцію додатків та спрощує управління інфраструктурою [7]. Основними інструментами для реалізації контейнеризації є платформи, що дозволяють створювати, розгортати та керувати контейнерами [24].

2.2.1. Docker

Docker – це платформа з відкритим кодом, яка дозволяє створювати, транспортувати та розгортати додатки в контейнерах. Контейнеризація є ефективним способом ізоляції додатків, що забезпечує їхню портативність і простоту в управлінні. Docker дозволяє запускати додатки разом із усіма залежностями в одному ізольованому середовищі, яке легко переноситься між різними інфраструктурами [24].

Основною можливістю Docker є створення контейнерів із використанням Dockerfile, який описує процес створення образу. Цей образ містить усі необхідні компоненти для запуску додатка, включаючи операційну систему, бібліотеки та конфігурації. Розробники можуть легко транспортувати ці образи між середовищами розробки, тестування та виробництва, що усуває проблему "працює у мене, але не працює на сервері" [24].

Docker також надає інструменти для розгортання контейнерів на локальних машинах, серверах або в хмарних середовищах. Використовуючи інтерфейси командного рядка (CLI) або графічний інтерфейс (GUI), користувачі можуть легко запускати, зупиняти, налаштовувати й моніторити контейнери. Крім цього, Docker інтегрується з багатьма іншими технологіями, такими як Kubernetes, що дозволяє використовувати його в більш складних сценаріях масштабування та оркестрації.

Серед переваг Docker варто виділити його простоту у використанні.

Завдяки зрозумілому інтерфейсу і великій спільноті розробників, користувачі можуть швидко освоїти платформу і знаходити готові рішення для своїх завдань. Екосистема Docker є однією з найбільш розвинених: Docker Hub, офіційний репозиторій платформи, пропонує тисячі готових образів для різних додатків, що значно полегшує їх інтеграцію. Підтримка різних платформ, таких як Linux, Windows і macOS, забезпечує універсальність Docker, дозволяючи використовувати його практично в будь-якому середовищі.

Однак Docker має і свої недоліки. При використанні великої кількості контейнерів платформа може споживати значну кількість ресурсів системи, що може вплинути на продуктивність, особливо на машинах з обмеженими ресурсами. Крім того, Docker менш ефективний для масштабування додатків у порівнянні з такими інструментами, як Kubernetes, які спеціалізуються на управлінні великими кластерами контейнерів.

Таким чином, Docker є інструментом для створення та управління контейнеризованими додатками, забезпечуючи високу гнучкість і портативність. Водночас для ефективного використання платформи в масштабних проектах може знадобитися інтеграція з іншими технологіями для вирішення питань масштабування та оптимізації ресурсів.

2.2.2. Podman

Podman – платформа для роботи з контейнерами, яка підтримує запуск контейнерів без необхідності використання центрального демона (daemonless architecture). Ця архітектура є важливою відмінністю від Docker і забезпечує підвищений рівень безпеки, оскільки усуває центральну точку, яка могла б стати об'єктом атак чи збоїв. Кожен контейнер у Podman працює незалежно, що забезпечує більшу гнучкість і знижує ризики компрометації системи [25].

Podman повністю сумісний із Docker, що означає можливість використання тих самих Dockerfile для створення образів контейнерів і запуску вже існуючих образів із Docker Hub. Це дозволяє організаціям, які вже використовують Docker,

легко перейти на Podman без значних змін у процесах розробки та розгортання. Додаткова перевага полягає у відсутності необхідності запускати демон, що зменшує навантаження на системні ресурси та підвищує стабільність [25].

Однією з важливих особливостей Podman є інтеграція з systemd – популярною системою для управління службами в операційних системах на базі Linux. Це дозволяє автоматизувати запуск контейнерів при старті системи, створювати власні юніти для управління контейнерами та інтегрувати їх у складніші сценарії автоматизації. Завдяки цьому Podman ідеально підходить для використання у виробничих середовищах з високими вимогами до безпеки та надійності [25].

Переваги Podman включають покращену безпеку за рахунок відсутності демона, оскільки кожен контейнер виконується у своєму власному середовищі. Цей підхід знижує ризик того, що взлом одного контейнера може вплинути на всю систему. Podman також більш зручний для інтеграції в системи, де безпека має пріоритетне значення, наприклад, у банківській сфері, медицині або державних установах [25].

Попри всі переваги, Podman має і свої недоліки. Його екосистема менш розвинена, ніж у Docker, що може обмежувати кількість готових рішень і зменшувати спільноту, здатну надати підтримку. Крім того, для складних сценаріїв, таких як оркестрація контейнерів у великих кластерах, Podman може потребувати додаткових налаштувань і інтеграції з іншими інструментами, що збільшує складність впровадження.

Таким чином, Podman є сучасною альтернативою Docker, яка забезпечує підвищену безпеку та гнучкість у використанні контейнерів, особливо в середовищах із високими вимогами до надійності та конфіденційності. Водночас обмеження екосистеми та додаткова складність у складних сценаріях можуть стати перешкодою для його широкого застосування без відповідної підготовки.

2.2.3. CRI-O

CRI-O – це контейнерний рушій, спеціально розроблений для роботи з Kubernetes. Основна мета – забезпечити легковагу, продуктивність і сумісність із стандартом Container Runtime Interface (CRI), який використовується Kubernetes для управління контейнерами. На відміну від універсальних рішень, таких як Docker, CRI-O створений виключно для оркестрації контейнерів у Kubernetes, що робить його оптимальним вибором для цієї екосистеми [26].

CRI-O має легку архітектуру, що дозволяє зменшити споживання системних ресурсів у порівнянні з іншими контейнерними рушіями, такими як Docker. Це досягається завдяки відмові від непотрібних функцій, які не потрібні в середовищі Kubernetes. Легка вага CRI-O робить його ідеальним для використання у великих кластерах, де кожен вузол повинен працювати максимально ефективно.

Однією з ключових особливостей CRI-O є підтримка стандарту OCI (Open Container Initiative), що забезпечує сумісність із широким спектром контейнерних образів [26]. Це означає, що образи, створені для інших платформ, таких як Docker, можуть бути використані в CRI-O без необхідності їх модифікації. Це важливо для організацій, які хочуть інтегрувати CRI-O у вже існуючі робочі процеси.

CRI-O також має тісну інтеграцію з Kubernetes, адже він створений саме для роботи з цією платформою. Його архітектура дозволяє зменшити затримки та підвищити продуктивність завдяки оптимізації взаємодії з компонентами Kubernetes, такими як kubelet [26]. Це робить його ефективним вибором для оркестрації контейнерів у великих масштабах.

Серед переваг CRI-O варто відзначити його ефективність. Він оптимізований для роботи з великими кластерами Kubernetes, що дозволяє забезпечити стабільність і швидкодію навіть за умов високих навантажень. Крім того, його мінімалістичний підхід спрощує управління та знижує потенційні ризики, пов'язані з ускладненням системи.

Проте, CRI-O має і свої недоліки. Він орієнтований виключно на

екосистему Kubernetes, що обмежує його використання в інших сценаріях. Організації, які потребують універсального контейнерного рушія для роботи поза межами Kubernetes, можуть зіткнутися з проблемами інтеграції. Крім того, CRI-O не має графічного інтерфейсу для управління контейнерами, що може ускладнити його використання для тих, хто звик працювати з GUI.

Таким чином, CRI-O є спеціалізованим інструментом, який ідеально підходить для використання в середовищах Kubernetes. Він пропонує високу продуктивність, легку вагу та сумісність із контейнерними стандартами, але його обмежена функціональність поза межами Kubernetes і відсутність GUI можуть стати перешкодою для деяких користувачів.

2.2.4. LXC (Linux Containers)

LXC (Linux Containers) – це інструмент низького рівня для створення контейнерів, який забезпечує функціональність віртуалізації на рівні операційної системи. На відміну від високорівневих платформ, таких як Docker, LXC надає більше контролю над середовищем контейнерів, що дозволяє користувачам налаштовувати ізоляцію на глибокому рівні [27]. Основна ідея LXC полягає в тому, щоб дозволити запускати кілька ізольованих середовищ у межах однієї операційної системи без необхідності створення повноцінних віртуальних машин.

Контейнери в LXC працюють як ізольовані процеси, використовуючи механізми Linux, такі як cgroups (контроль ресурсів) і namespaces (ізоляція процесів). Це забезпечує ефективну ізоляцію між контейнерами та дозволяє кожному контейнеру виглядати як окремий сервер, хоча всі вони використовують ядро спільної операційної системи [27]. Завдяки цьому LXC забезпечує низькі накладні витрати порівняно з традиційною віртуалізацією, що дозволяє ефективніше використовувати ресурси.

LXC відзначається гнучкістю, що є його ключовою перевагою. Користувачі можуть налаштовувати контейнери відповідно до специфічних вимог, змінюючи рівень ізоляції, мережеві параметри, доступ до файлової системи та інші аспекти

[27]. Такий рівень контролю робить LXC ідеальним для досвідчених адміністраторів, які працюють над специфічними задачами, що потребують високої деталізації налаштувань.

Легкість LXC також є важливою перевагою. Контейнери споживають значно менше ресурсів, ніж віртуальні машини, оскільки не потрібно створювати окрему операційну систему для кожного контейнера. Це дозволяє запускати більше контейнерів на тому самому обладнанні, забезпечуючи економію ресурсів і підвищення продуктивності.

Попри свої переваги, LXC має недоліки, які можуть обмежувати його використання. Порівняно з платформами, такими як Docker, LXC є складнішим у налаштуванні та управлінні, особливо для новачків. Відсутність спрощених інструментів і орієнтація на низький рівень означають, що для ефективної роботи з LXC потрібен високий рівень технічних знань і досвіду в адмініструванні Linux. Крім того, LXC більше підходить для задач, де необхідний максимальний контроль над контейнерами, але може бути надмірним для простих сценаріїв контейнеризації.

Таким чином, LXC є гнучким інструментом для створення контейнерів, який надає глибокий контроль і високу ефективність. Водночас він орієнтований на досвідчених користувачів і адміністраторів, що може стати викликом для тих, хто шукає прості рішення для контейнеризації.

2.2.5. RKT (Rocket)

RKT (Rocket) – це контейнерний рушій, орієнтований на безпеку та сумісність із сучасними стандартами контейнеризації. Основна концепція RKT полягає у створенні контейнерів із дотриманням принципу "Secure by Default", що означає максимальну безпеку із самого початку, без необхідності додаткових налаштувань [28]. Ця платформа пропонує альтернативу Docker для користувачів, які потребують більшого контролю над середовищем виконання контейнерів та високого рівня безпеки.

Однією з ключових особливостей RKT є її децентралізована архітектура [28]. На відміну від Docker, який використовує центральний демон для управління контейнерами, RKT запускає кожен контейнер як окремий процес. Це знижує ризик компрометації всієї системи у випадку злому одного контейнера, оскільки відсутня центральна точка управління, яка могла б стати вразливою.

RKT підтримує стандарти App Container Image (ACI) та OCI (Open Container Initiative), що забезпечує сумісність із сучасними контейнерними екосистемами [28]. Це дозволяє використовувати образи, створені для інших платформ, таких як Docker, без необхідності модифікації, а також дає гнучкість у виборі стандартів для конкретного середовища.

Серед переваг RKT виділяється висока безпека. Контейнери працюють із строгими обмеженнями на доступ до системних ресурсів, що зменшує ризики, пов'язані із запуском незахищених або зловмисних образів. RKT також пропонує гнучкість у виборі режимів виконання контейнерів, включаючи інтеграцію з такими інструментами, як systemd-nspawn або KVM, що дозволяє адаптувати платформу до різних сценаріїв використання [28].

Однак RKT має і свої недоліки. Екосистема навколо RKT є менш розвиненою порівняно з Docker, що може обмежувати доступ до готових рішень, ресурсів і спільноти. Крім того, проект RKT наразі не активно розвивається, що може викликати занепокоєння щодо його майбутнього і можливості отримання технічної підтримки.

Таким чином, RKT є надійним інструментом для контейнеризації, який пропонує високий рівень безпеки та сумісність із сучасними стандартами. Однак обмежена популярність і зупинка активного розвитку роблять його менш привабливим вибором для проектів, які потребують довгострокової підтримки та доступу до великої екосистеми готових рішень.

2.2.6. Порівняльний аналіз засобів контейнеризації

Розглянемо критерії порівняння

Основне призначення – визначає цільову аудиторію та завдання, для яких розроблений інструмент. Наприклад, загальне використання чи спеціалізація для Kubernetes.

Популярність – оцінка поширеності серед користувачів та спільнот. Більша популярність означає кращу підтримку, документацію та екосистему.

Безпека – рівень захищеності та механізми безпеки. Це важливо для середовищ, де дані мають високий рівень конфіденційності.

Використання демона – чи потребує інструмент окремого серверного процесу (демона) для роботи. Відсутність демона часто забезпечує кращу продуктивність і безпеку.

Сумісність з Kubernetes - наскільки добре інструмент інтегрується з Kubernetes, який є стандартом для оркестрації контейнерів.

Підтримка OCI стандартів – чи відповідає інструмент специфікаціям Open Container Initiative (OCI), які забезпечують сумісність контейнерів між різними платформами.

Простота у використанні – рівень складності налаштування та роботи з інструментом. Важливо для початківців або проектів, що вимагають швидкого впровадження.

Екосистема та підтримка – наявність інструментів, бібліотек, ресурсів та спільноти для підтримки користувачів. Наприклад, Docker Hub для Docker.

Використання ресурсів – рівень споживання CPU, RAM та інших ресурсів системи. Менше споживання ресурсів важливе для високонавантажених систем.

Порівняння засобів контейнеризації наведено в таблиці 2.2.

Таблиця 2.2.

Порівняння засобів контейнеризації

	Docker	Podman	CRI-O	LXC	RKT
Основне призначення	Універсальний засіб для контейнеризації	Покращена безпека	Контейнерний runtime для Kubernetes	Низькорівневий інструмент контейнеризації	Покращена безпека
Популярність	Висока	Середня	Середня (в екосистемі Kubernetes)	Низька	Низька (зменшена популярність)
Простота у використанні	Простий	Простий, але вимагає додаткового налаштування	Простий у межах Kubernetes	Складний для початківців	Середній рівень складності
Екосистема та підтримка	Дуже широка (Docker Hub)	Широка	Обмежена (тільки Kubernetes)	Обмежена	Широка
Використання ресурсів	Середнє	Низьке	Низьке	Дуже низьке	Середнє
Безпека	Середня	Висока	Висока	Середня	Висока
Використання демона	Потрібен демон	Без демона	Без демона	Без демона	Без демона

Продовження таблиці 2.2.

	Docker	Podman	CRI-O	LXC	RKT
Сумісність з Kubernetes	Підтримується (але з додатковим налаштуванням)	Підтримується (через CRI-O)	Оптимізований для Kubernetes	Може бути використаний, але не інтегрований напряму	Підтримується, але обмежено
Підтримка ОСІ стандартів	Так	Так	Так	Ні	Так

2.3. Засоби оркестрації контейнерів

Оркестрація контейнерів є ключовим компонентом сучасної хмарної інфраструктури, що забезпечує автоматизацію розгортання, управління та масштабування контейнеризованих додатків [7]. Ці засоби дозволяють ефективно використовувати ресурси, забезпечувати відмовостійкість та балансувати навантаження в масштабованих системах [19].

2.3.1. Kubernetes

Kubernetes (K8s) – найпопулярніша платформа для оркестрації контейнерів, яка була розроблена Google і зараз є проектом із відкритим кодом. Kubernetes став стандартом для управління контейнерними кластерами завдяки своїй функціональності, гнучкості та широкій підтримці в індустрії [7]. Платформа автоматизує багато аспектів роботи з контейнерами, таких як розгортання,

масштабування, управління ресурсами і забезпечення відмовостійкості.

Однією з головних можливостей Kubernetes є масштабування, яке може бути як горизонтальним (додавання нових Pod для збільшення пропускної здатності системи), так і вертикальним (збільшення ресурсів для існуючих Pod) [29]. Це дозволяє динамічно адаптуватися до змін навантаження, забезпечуючи ефективне використання ресурсів. Kubernetes також забезпечує автоматичне відновлення після збоїв, наприклад, автоматично перезапускаючи контейнери, що вийшли з ладу, або перенаправляючи їх на інші вузли в кластері.

Балансування навантаження є ще однією важливою функцією Kubernetes. Платформа автоматично розподіляє вхідний трафік між контейнерами, використовуючи вбудовані балансувальники навантаження, що забезпечує стабільну роботу додатків навіть за умов високого навантаження [29]. Крім цього, Kubernetes підтримує автоматичне розгортання та оновлення додатків, дозволяючи безперервно впроваджувати нові версії контейнерів із мінімальними перебоями в роботі [29]. Функціонал платформи включає управління версіями і можливість відкату змін у разі проблем.

Мережеві можливості Kubernetes забезпечують ізольовану і захищену взаємодію між контейнерами в кластері. Вбудовані механізми, такі як Network Policies, дозволяють налаштовувати правила комунікації між Pod, підвищуючи безпеку [29].

Серед основних переваг Kubernetes варто виділити його широку екосистему інструментів і доповнень, які дозволяють розширювати функціональність платформи. Kubernetes підтримується більшістю популярних хмарних платформ, таких як AWS, Azure, GCP, а також може працювати в локальних середовищах, що робить його універсальним інструментом. Висока відмовостійкість і масштабованість платформи дозволяють забезпечити стабільну роботу додатків навіть за умов великих обсягів трафіку або несправностей у кластері [7].

Проте Kubernetes має і недоліки. Одним із головних є висока складність налаштування та управління, особливо для новачків або невеликих команд.

Розгортання кластерів Kubernetes вимагає глибоких технічних знань і часу на навчання. Крім того, для роботи платформи потрібна значна кількість ресурсів, що може бути проблемою для малих компаній або проектів із обмеженим бюджетом.

Таким чином, Kubernetes є гарним інструментом для оркестрації контейнерів, який підходить для великих і складних проектів. Він пропонує широкий спектр можливостей для автоматизації та масштабування, але його складність і ресурсомісткість можуть стати викликом для менш досвідчених користувачів або організацій із невеликими технічними командами.

2.3.2. Docker Swarm

Docker Swarm – це вбудований інструмент оркестрації контейнерів у рамках екосистеми Docker, створений для забезпечення простоти використання. Його основною метою є надання користувачам можливості легко створювати та управляти кластерами контейнерів, використовуючи знайомі інструменти Docker CLI [1]. Docker Swarm є інтегрованою частиною Docker Engine, що робить його природним вибором для тих, хто вже використовує Docker [30].

Однією з головних можливостей Docker Swarm є масштабування. Користувачі можуть швидко налаштовувати кластери, додаючи нові вузли або збільшуючи кількість контейнерів у відповідь на зміну навантаження. Це забезпечує гнучкість і дозволяє адаптувати інфраструктуру до поточних потреб без складних конфігурацій. Крім того, Docker Swarm підтримує балансування навантаження, автоматично розподіляючи вхідні запити між контейнерами, що забезпечує рівномірне використання ресурсів і стабільну роботу додатків [30].

Автоматичне відновлення є ще однією важливою функцією Docker Swarm. У разі збою контейнера інструмент автоматично перезапускає його або розгортає новий контейнер на іншому доступному вузлі. Це допомагає зберігати високу доступність і стабільність додатків без необхідності ручного втручання з боку адміністратора.

Переваги Docker Swarm полягають у його простоті. Він легко

налаштовується та інтегрується в існуючі робочі процеси користувачів Docker, що робить його доступним навіть для команд із мінімальним досвідом роботи з оркестрацією контейнерів. Завдяки сумісності з Docker CLI користувачі можуть використовувати знайомі команди для управління кластерами, що знижує криву навчання. Крім того, Docker Swarm вимагає менше ресурсів у порівнянні з Kubernetes, що робить його більш підходящим для невеликих проектів або середовищ із обмеженими ресурсами [31].

Проте Docker Swarm має і свої обмеження. Він менш гнучкий порівняно з Kubernetes, що може стати проблемою для складних сценаріїв оркестрації. Наприклад, Docker Swarm не має такого багатого набору функцій для роботи з мережами, зберіганням даних або автоматизацією, які пропонує Kubernetes. Крім того, його продуктивність може бути обмежена у великих кластерах із сотнями вузлів, що робить його менш придатним для масштабних проектів.

Таким чином, Docker Swarm є простим і зручним інструментом оркестрації контейнерів, який підходить для невеликих і середніх проектів, де простота і швидкість налаштування є пріоритетами. Проте для великих і складних систем із високими вимогами до гнучкості та масштабованості Kubernetes залишається кращим вибором [31].

2.3.3. Apache Mesos

Apache Mesos – платформа для управління розподіленими системами, яка дозволяє ефективно використовувати ресурси кластера для виконання різноманітних обчислювальних завдань. Вона забезпечує абстракцію над апаратними ресурсами, такими як CPU, пам'ять і сховища, дозволяючи запускати як контейнеризовані додатки, так і традиційні процеси [32]. Завдяки своїй гнучкості та розширюваності Mesos підходить для використання в різних сценаріях, включаючи великі розподілені системи та високонавантажені обчислення.

Однією з основних особливостей Apache Mesos є підтримка мультизадачності. Платформа дозволяє одночасно працювати з контейнеризованими додатками (наприклад, за допомогою Docker) і звичайними процесами, що робить її універсальним інструментом для різних типів навантаження. Це досягається завдяки використанню фреймворків, таких як Marathon, які забезпечують оркестрацію контейнерів, або власних рішень, які можна інтегрувати в екосистему Mesos [32].

Mesos відзначається високою гнучкістю. Він підтримує різні середовища контейнеризації, включаючи Docker і інші стандарти, що дозволяє легко інтегрувати платформу в існуючі робочі процеси [32]. Завдяки відкритій архітектурі користувачі можуть створювати та інтегрувати власні фреймворки для управління ресурсами або оркестрації додатків, адаптуючи систему під специфічні потреби.

Перевагами Apache Mesos є його універсальність і масштабованість. Платформа підходить для широкого спектра обчислювальних завдань, включаючи розподілені обчислення, великі дані, хмарні сервіси та інші сценарії. Вона також здатна масштабуватися до тисяч вузлів, що робить її інструментом для великих і високонавантажених систем.

Проте Mesos має свої недоліки. Його архітектура є складною, що може створювати труднощі при налаштуванні та управлінні, особливо для команд із невеликим досвідом у розподілених системах. Крім того, Mesos поступається в популярності Kubernetes, що призводить до меншої кількості ресурсів, документації та спільноти, готової надати підтримку.

Таким чином, Apache Mesos є гнучкою та масштабованою платформою для управління ресурсами в розподілених системах, яка добре підходить для великих проєктів із різними типами обчислювальних навантажень. Однак його складність і менша популярність порівняно з іншими рішеннями, такими як Kubernetes, можуть стати перешкодою для впровадження в деяких організаціях.

2.3.4. Red Hat OpenShift

Red Hat OpenShift – це корпоративна платформа для оркестрації контейнерів, створена на базі Kubernetes. Вона забезпечує високий рівень автоматизації, безпеки та підтримки, що робить її популярним вибором для великих підприємств, які потребують потужного інструмента для управління контейнерними додатками. OpenShift надає розширений набір функцій, які спрощують розробку, тестування, розгортання та підтримку додатків у контейнеризованому середовищі [33].

Основною можливістю OpenShift є автоматизація процесів розгортання. Платформа підтримує інтеграцію з CI/CD (безперервна інтеграція і доставка), що дозволяє командам швидко доставляти оновлення в робоче середовище без зупинки системи [33]. Це значно скорочує час розробки і зменшує ризик помилок під час оновлень. OpenShift також забезпечує візуальне управління кластерами за допомогою розширеного графічного інтерфейсу. Це дає адміністраторам зручний спосіб моніторингу й управління ресурсами кластера без необхідності постійно працювати з командним рядком.

Підтримка гібридних середовищ є ще однією важливою особливістю OpenShift. Платформа дозволяє розгортати додатки як у хмарних середовищах (AWS, Azure, Google Cloud), так і в локальних дата-центрах [33]. Це забезпечує гнучкість для організацій, які прагнуть зберігати контроль над своїми даними або оптимізувати використання ресурсів між хмарними та локальними середовищами.

Серед переваг OpenShift варто виділити його придатність для великих підприємств. Платформа забезпечує високу надійність і масштабованість, а також інтеграцію з корпоративними інструментами, такими як Red Hat Enterprise Linux. OpenShift пропонує покращену безпеку завдяки вбудованому механізму контролю доступу, моніторингу і шифрування. Крім того, платформа надає корпоративну

технічну підтримку, що є важливим для критично важливих додатків.

Однак OpenShift має і свої недоліки. Одним із головних є висока вартість ліцензії, що може бути значним бар'єром для малих і середніх організацій. Крім того, робота з OpenShift вимагає спеціалізованих знань, оскільки платформа є більш складною порівняно з базовим Kubernetes, і її налаштування може потребувати додаткового навчання або найму досвідчених фахівців.

Таким чином, Red Hat OpenShift є інструментом для оркестрації контейнерів, який пропонує широкий набір функцій для великих підприємств. Завдяки інтеграції CI/CD, підтримці гібридних середовищ і покращеній безпеці, платформа є відмінним вибором для організацій із високими вимогами до управління додатками [33]. Однак висока вартість і складність можуть зробити її менш привабливою для невеликих команд або стартапів із обмеженими ресурсами.

2.3.5. Nomad

Nomad – гнучка платформа для оркестрації робочих завдань (jobs), яка підтримує різні типи завдань, включаючи контейнери, віртуальні машини, а також традиційні не контейнеризовані процеси. Розроблена HashiCorp, Nomad відрізняється простотою у використанні, ефективністю і можливістю інтеграції з іншими продуктами HashiCorp, такими як Consul і Vault, що дозволяє забезпечити комплексний підхід до управління інфраструктурою [34].

Однією з головних особливостей Nomad є її простота. Установка і конфігурація платформи займає мінімум часу, що робить її доступною навіть для невеликих команд із обмеженим досвідом роботи з оркестрацією [34]. Nomad має інтуїтивно зрозумілий інтерфейс і дозволяє легко управляти завданнями через зрозумілий формат конфігураційних файлів.

Гнучкість Nomad полягає в її здатності працювати як із контейнеризованими завданнями (використовуючи Docker, Podman або інші інструменти контейнеризації), так і з традиційними процесами без контейнерів.

Це дозволяє використовувати платформу в різноманітних сценаріях, таких як управління контейнерами, запуск скриптів або хостинг легасі-додатків. Завдяки цьому Nomad є універсальним інструментом, який можна адаптувати під специфічні потреби організації.

Масштабованість Nomad дозволяє використовувати платформу для великих інфраструктур із тисячами вузлів. Завдяки своїй легкій архітектурі Nomad здатен ефективно розподіляти навантаження і забезпечувати стабільність навіть у великих кластерах [34]. Це робить її придатною для проєктів, що вимагають високої продуктивності та масштабованості.

Серед переваг Nomad варто виділити його простоту у використанні порівняно з Kubernetes. Менш складна архітектура дозволяє швидко освоїти платформу і впровадити її у робочі процеси. Інтеграція з HashiCorp Consul для управління мережею та Vault для безпечного зберігання секретів дає можливість створити комплексну інфраструктуру з високим рівнем безпеки і надійності [34]. Ці інструменти забезпечують спрощене налаштування мережевих з'єднань і управління конфіденційними даними.

Проте Nomad має і свої недоліки. Його екосистема менш розвинена порівняно з Kubernetes, що обмежує кількість доступних розширень, готових рішень і підтримки від спільноти. Крім того, платформа не завжди підходить для складних сценаріїв контейнеризації, таких як робота з багаторівневими мережами або розподіленими додатками, які вимагають спеціалізованих функцій, доступних у Kubernetes.

Таким чином, Nomad є простим і універсальним інструментом для оркестрації завдань, який добре підходить для організацій, що цінують легкість у використанні та потребують гнучкості у підтримці різних типів завдань. Однак для великих і складних проєктів, де потрібна розвинена екосистема та підтримка складних сценаріїв, Kubernetes може бути більш підходящим вибором.

2.3.6 Порівняльний аналіз засобів оркестрації

Розглянемо основні критерії порівняння

Основне призначення – визначає цільову аудиторію та завдання, які вирішує система оркестрації. Наприклад, оркестрація контейнерів, управління робочими завданнями, або підтримка розподілених систем.

Популярність – рівень поширеності серед користувачів і спільнот. Висока популярність зазвичай означає доступ до розширеної документації, підтримки та інтеграцій.

Простота налаштування – рівень складності розгортання та конфігурації. Простота важлива для невеликих команд або проектів, що вимагають швидкого впровадження.

Масштабованість – здатність системи підтримувати великі кластери з тисячами вузлів і ефективно працювати на різних рівнях навантаження.

Балансування навантаження – наявність вбудованих інструментів для розподілу навантаження між ресурсами для забезпечення високої продуктивності.

Автоматичне відновлення – можливість автоматично перезапускати збої у процесах, масштабувати контейнери або балансувати навантаження у разі проблем з ресурсами.

Гнучкість у використанні – підтримка різних середовищ та технологій, включаючи контейнери, віртуальні машини чи традиційні процеси.

Інтеграція з хмарними платформами – наскільки система може бути використана на різних хмарних платформах, таких як AWS, Azure, GCP, або локальних середовищах.

Додаткові функції (CI/CD, безпека) – наявність вбудованих інструментів для забезпечення безпеки, інтеграції з процесами CI/CD, або спеціальних корпоративних функцій.

Порівняльна таблиця засобів оркестрації наведено в таблиці 2.3.

Таблиця 2.3.

Порівняння засобів оркестрації

	Kubernetes	Docker Swarm	Apache Mesos	Red Hat OpenShift	Nomad
Основне призначення	Оркестрація контейнерів для складних інфраструктур	Просте управління кластерами Docker	Управління розподіленими системами	Корпоративна оркестрація контейнерів на базі Kubernetes	Управління робочими завданнями (jobs) і контейнерами
Популярність	Висока	Середня	Низька	Висока (у корпоративному секторі)	Низька
Простота налаштування	Складна	Проста	Складна	Середня	Проста
Масштабованість	Висока (до тисяч вузлів)	Середня (для невеликих кластерів)	Висока (до тисяч вузлів)	Висока (до тисяч вузлів)	Середня (до тисяч вузлів)
Балансування навантаження	Так	Так	Так (через Marathon)	Так	Так

Продовження таблиці 2.3.

	Kubernetes	Docker Swarm	Apache Mesos	Red Hat OpenShift	Nomad
Автоматичне відновлення	Так	Так	Так	Так	Так
Гнучкість у використанні	Висока (підтримка різних середовищ)	Низька (тільки Docker)	Висока (підтримка контейнерів в і традиційних процесів)	Висока	Середня
Інтеграція з хмарними платформами	Широка (AWS, Azure, GCP, локальні середовища)	Обмежена	Обмежена	Широка	Обмежена
Додаткові функції (CI/CD, безпека)	Так (вбудовані інструменти для розгортання, безпеки)	Ні	Ні	Так (розширені функції CI/CD, безпека корп. рівня)	Ні

2.4. Платформи для масштабування

Розвиток технологій масштабування в хмарних обчисленнях створює широкий спектр можливостей для побудови гнучких, продуктивних та відмовостійких систем. Організації, які працюють із великими даними або динамічними навантаженнями, часто стоять перед вибором між використанням провідних хмарних платформ, таких як Microsoft Azure, Amazon Web Services (AWS), Google Cloud Platform (GCP) [35-37]. Кожен із цих підходів має свої переваги, недоліки та сферу застосування.

2.4.1. Microsoft Azure

Microsoft Azure – хмарна платформа, яка пропонує широкий набір послуг для задоволення різних потреб бізнесу, включаючи зберігання даних, обчислення, аналітику та штучний інтелект. [35] Azure є одним із провідних постачальників хмарних рішень і підтримує безліч інструментів і технологій, які дозволяють організаціям створювати, розгортати й масштабувати свої додатки.

Однією з головних переваг Azure є інтеграція з продуктами Microsoft. Платформа ідеально підходить для організацій, які вже використовують такі продукти, як Windows Server, Active Directory або Microsoft Office 365 [35]. Глибока інтеграція з екосистемою Microsoft забезпечує безперебійну взаємодію між сервісами та спрощує міграцію робочих процесів у хмару. Це особливо актуально для компаній, які прагнуть максимально ефективно використовувати свої інвестиції в технології Microsoft.

Azure також відзначається своєю гнучкістю. Платформа підтримує гібридні рішення, дозволяючи організаціям поєднувати локальну інфраструктуру із хмарними ресурсами. Це забезпечує кращий контроль над критично важливими даними, які організації можуть залишати в локальних дата-центрах, одночасно користуючись перевагами хмари для обробки даних або масштабування додатків. Гібридний підхід є важливою перевагою для галузей із високими вимогами до

конфіденційності, таких як фінанси або охорона здоров'я.

Azure пропонує потужні сервіси для роботи з великими даними та аналітики. Зокрема, Azure Synapse Analytics дозволяє ефективно аналізувати великі обсяги даних, інтегруючи інструменти для обробки даних, аналізу та візуалізації [35]. Завдяки таким можливостям Azure стає популярним вибором для організацій, які працюють із великими обсягами даних і потребують інструментів для бізнес-аналітики та прогнозування.

Попри численні переваги, Azure має і певні недоліки. Одним із головних є складність цінової моделі. Великий вибір послуг і конфігурацій може ускладнити точне прогнозування витрат, особливо для нових користувачів. Крім того, Azure має менше готових інструментів для машинного навчання та штучного інтелекту порівняно з Google Cloud Platform (GCP), який є лідером у цій галузі. Це може стати обмеженням для організацій, які активно розробляють рішення на основі ML/AI.

Azure найкраще підходить для організацій, які вже використовують продукти Microsoft або мають потребу в гібридних рішеннях. Він забезпечує відмінну інтеграцію, масштабованість і потужні інструменти для аналітики, що робить його ідеальним вибором для великих корпорацій і компаній із розвиненою локальною інфраструктурою. Водночас для проектів, орієнтованих виключно на ML/AI, або тих, хто шукає максимально спрощену цінову модель, можуть бути кращими альтернативи, такі як GCP або AWS.

2.4.2. Amazon Web Services (AWS)

Amazon Web Services (AWS) є провідною платформою хмарних обчислень, яка пропонує найбільший набір послуг для бізнесу, включаючи зберігання даних, обчислення, аналітику, штучний інтелект і машинне навчання [36]. Завдяки широкій екосистемі і глобальній доступності, AWS підходить для організацій будь-якого розміру, від стартапів до великих корпорацій.

Головною перевагою AWS є його широкий спектр послуг. Платформа

пропонує найрізноманітніші інструменти для виконання практично будь-якого завдання – від базового зберігання даних у S3 (Simple Storage Service) до обробки великих обсягів даних у Redshift або розгортання моделей машинного навчання через SageMaker [36]. Таке різноманіття дає організаціям змогу створювати складні рішення, використовуючи послуги однієї платформи, і значно скорочує час на інтеграцію зовнішніх інструментів.

Глобальна інфраструктура AWS – ще одна важлива перевага. Платформа має дата-центри у більшості регіонів світу, що забезпечує високу продуктивність і низьку затримку для користувачів у будь-якій точці планети. Це особливо важливо для міжнародних компаній або додатків із глобальним масштабом, які потребують стабільного доступу до сервісів незалежно від географії.

AWS також забезпечує гнучкість у масштабуванні, що є критичним для динамічних бізнесів. Інструменти автоматичного масштабування, такі як Auto Scaling, дозволяють автоматично збільшувати чи зменшувати ресурси залежно від навантаження [36]. Це забезпечує оптимальне використання ресурсів, мінімізує витрати і гарантує, що додатки залишаються доступними навіть під час пікових навантажень.

Попри свої переваги, AWS має і певні недоліки. Один із них – висока складність для новачків. Величезна кількість доступних послуг, параметрів і конфігурацій може бути складною для освоєння, особливо для організацій, які тільки починають працювати з хмарними платформами. Крім того, вартість послуг AWS може швидко зростати, якщо не впроваджувати ретельний моніторинг і оптимізацію використання ресурсів. Інструменти для управління витратами, такі як AWS Cost Explorer, допомагають вирішувати цю проблему, але вимагають додаткових зусиль для налаштування [36].

AWS ідеально підходить для систем, що працюють із великими обсягами даних і потребують високої продуктивності, гнучкості та глобальної доступності. Наприклад, платформа широко використовується для хостингу веб-додатків, аналізу даних у реальному часі, розгортання складних моделей штучного інтелекту або забезпечення резервного копіювання та відновлення. Завдяки своїм

можливостям AWS є безумовним лідером у сфері хмарних обчислень, але для оптимального використання його інструментів потрібно враховувати потенційні складнощі та витрати.

2.4.3. Google Cloud Platform (GCP)

Google Cloud Platform (GCP) – це хмарна платформа від Google, яка спеціалізується на інструментах для аналітики та обробки даних, зокрема в контексті штучного інтелекту (AI) та машинного навчання (ML) [37]. Завдяки своїй тісній інтеграції з іншими сервісами Google і передовими інструментами для роботи з даними, GCP є популярним вибором для проєктів, які потребують високої продуктивності в цих сферах.

Однією з головних переваг GCP є її орієнтація на машинне навчання. Платформа інтегрується з TensorFlow – фреймворком для розробки і тренування моделей ML, створеним Google, а також пропонує Google AI Platform, яка дозволяє розробникам легко створювати, тренувати і розгортати моделі [37]. Це робить GCP привабливим для проєктів у сфері AI, які потребують високої продуктивності та масштабованих рішень.

GCP також відома своїми можливостями для аналізу даних, зокрема через сервіс BigQuery. Це високопродуктивний інструмент для аналізу великих обсягів даних у реальному часі, який дозволяє швидко обробляти запити навіть для найбільших наборів даних. BigQuery ідеально підходить для бізнесів, які працюють з аналітикою, бізнес-інтелектом або обробкою потокових даних [37].

Ще однією перевагою GCP є її прозора і конкурентоспроможна цінова політика. Вона часто виявляється дешевшою для певних сценаріїв, особливо для короткострокових проєктів або завдань із переривчастими навантаженнями.

Однак GCP має і свої обмеження. Хоча Google активно розширює свою глобальну інфраструктуру, кількість дата-центрів GCP все ще менша порівняно з AWS, що може призводити до вищих затримок у деяких регіонах. Крім того, екосистема послуг GCP менш широка, ніж у AWS, що може бути недоліком для

компаній, які потребують універсальних рішень для різних типів задач.

GCP найкраще підходить для проектів, пов'язаних із машинним навчанням, штучним інтелектом або аналітикою великих даних. Наприклад, платформа часто використовується для створення рекомендаційних систем, аналізу користувацької поведінки, розробки моделей прогнозування або роботи з потоковими даними в реальному часі. Завдяки своїй продуктивності, конкурентоспроможним цінам і передовим інструментам для роботи з даними, GCP є відмінним вибором для організацій, які роблять ставку на інновації у сфері AI та аналітики. Водночас для загальних потреб із широкою різноманітністю задач AWS може запропонувати більше можливостей.

2.4.4. Порівняльний аналіз хмарних платформ для масштабування

Розглянемо основні критерії порівняння для хмарних платформ.

Популярність – оцінка поширеності серед користувачів, що впливає на доступність документації, спільноти, підтримки та партнерських інтеграцій.

Інтеграція з іншими сервісами – рівень сумісності платформи з іншими продуктами та API. Наприклад, тісна інтеграція з існуючими екосистемами (Microsoft, Amazon, Google).

Цінова політика – прозорість і складність тарифікації. Враховує гнучкість у виборі послуг та зрозумілість витрат.

Масштабованість – можливості платформи розширювати ресурси у відповідь на зростання навантаження або зміну вимог бізнесу.

Підтримка ML/AI – рівень готовності та спеціалізованих інструментів для машинного навчання та штучного інтелекту, що надає платформа.

Гібридні рішення – здатність платформи поєднувати хмарні сервіси із локальними середовищами, забезпечуючи гнучкість для бізнесу.

Вимоги до команди – технічні знання та зусилля, необхідні для налаштування, інтеграції та підтримки рішень на платформі.

Безпека даних – забезпечення захищеності конфіденційної інформації,

відповідність міжнародним стандартам безпеки та підтримка інструментів для управління безпекою.

Порівняння платформ для масштабування наведено в таблиці 2.4.

Таблиця 2.4.

Порівняння платформ для масштабування

Характеристика	Azure	AWS	GCP
Популярність	Висока	Найвища	Середня
Інтеграція з іншими сервісами	Відмінна (Microsoft продукти)	Широка (інтеграція API)	Сильна для ML/AI
Цінова політика	Складна	Складна	Зрозуміла
Масштабованість	Висока	Найвища	Висока
Підтримка ML/AI	Середня	Висока	Найвища
Гібридні рішення	Відмінні	Середні	Обмежені
Вимоги до команди	Середні	Високі	Середні
Безпека даних	Висока	Висока	Висока

2.5. Визначення ключових метрик масштабування

Масштабування хмарних обчислювальних ресурсів є складним процесом, який залежить від багатьох параметрів. Щоб оцінити ефективність масштабування, необхідно враховувати ключові метрики, такі як швидкість масштабування, відмовостійкість та продуктивність системи. Ці метрики дозволяють оцінити, наскільки добре система справляється зі змінними навантаженнями та чи забезпечує вона стабільність роботи в умовах високої динаміки.

Швидкість масштабування визначає, як швидко система може адаптуватися до змін у навантаженні. Вона включає [38]:

а) час реакції - час, необхідний для запуску нових обчислювальних ресурсів або звільнення зайвих;

б) час розгортання - час, необхідний для розгортання додаткових екземплярів серверів, контейнерів чи функцій.

Висока швидкість масштабування є критично важливою для обробки пікових навантажень, наприклад, під час розпродажів в електронній комерції або при аналізі потокових даних у реальному часі. Наприклад, автоматичне масштабування в AWS дозволяє додавати нові ресурси в межах хвилин, тоді як недостатня швидкість може призвести до втрати даних або затримок.

Відмовостійкість визначає здатність системи продовжувати роботу у разі збоїв окремих компонентів. Це метрика, яка вимірює [38]:

а) резервування ресурсів - чи є у системи достатньо резервних обчислювальних потужностей для заміни відмовляючих компонентів;

б) автоматичне відновлення - здатність системи автоматично відновлювати втрачені ресурси або перенаправляти навантаження.

Наприклад, розподілені обчислення у хмарі (з використанням Apache Spark чи Kubernetes) забезпечують високу відмовостійкість шляхом реплікації даних і розподілу завдань між різними вузлами. Важливою характеристикою відмовостійкості є Recovery Time Objective (RTO) – час, необхідний для повного відновлення системи після збою.

Продуктивність визначає ефективність використання ресурсів системою. Вона включає [38]:

а) кількість оброблених запитів - число транзакцій, запитів або даних, оброблених системою за одиницю часу;

б) час відгуку - середній час, необхідний для виконання одного запиту;

в) використання ресурсів - співвідношення між виділеними та реально використовуваними ресурсами.

Продуктивність є ключовою метрикою для систем, які працюють із великими обсягами даних, особливо у режимі реального часу. Наприклад, у потоковій обробці даних важливо підтримувати баланс між швидкістю обробки і

мінімізацією затримок.

Ці метрики тісно пов'язані між собою. Наприклад, висока швидкість масштабування сприяє кращій відмовостійкості, оскільки система швидше реагує на збої. Водночас продуктивність залежить від того, наскільки ефективно масштабується система. Проте існує компроміс між швидкістю та витратами, оскільки надмірно швидке масштабування може бути економічно неефективним.

2.6. Особливості роботи з великими даними в хмарних середовищах.

Обробка великих даних у хмарних середовищах передбачає врахування специфічних аспектів, пов'язаних із масштабом даних, складністю обчислювальних завдань та оптимальним використанням ресурсів. Хмарні платформи, такі як AWS, Google Cloud Platform та Azure, пропонують інструменти для зберігання, обробки, аналітики та інтеграції великих даних із різними додатками [38]. Однак робота з великими даними в хмарі має певні особливості, які впливають на вибір архітектурних рішень та методик.

Хмарні середовища підтримують розподілені системи, які дозволяють працювати з великими обсягами даних, розподіляючи їх між вузлами кластеру для забезпечення паралельної обробки та високої доступності. Наприклад, Apache Hadoop і Apache Spark інтегруються з хмарними платформами для розподіленого зберігання та обробки [2]. Хмарні платформи також забезпечують еластичність і масштабованість, що дозволяє динамічно змінювати ресурси залежно від обсягів даних та складності обробки, підтримуючи ефективну роботу навіть під час пікових навантажень.

У хмарних середовищах можлива інтеграція потокової обробки даних у реальному часі та пакетної обробки історичних даних. Наприклад, Apache Kafka та AWS Kinesis підходять для потокової обробки, тоді як BigQuery або EMR використовуються для обробки великих обсягів даних у пакетному режимі [36]. Оптимізація зберігання даних досягається за рахунок використання різних типів сховищ, таких як об'єктне (Amazon S3), реляційне (Google Cloud SQL) або NoSQL

(MongoDB Atlas), а також завдяки автоматичному архівуванню та управлінню життєвим циклом даних для зниження витрат [37].

Для масштабованості баз даних застосовуються механізми шардування та партиціонування. Шардування горизонтально розподіляє дані між кількома базами або вузлами, забезпечуючи незалежність і зниження навантаження [40]. Партиціонування ділить таблиці в межах однієї бази на логічні сегменти, які працюють як частини єдиної таблиці [41]. Мережеві виклики, пов'язані з передачею великих обсягів даних, оптимізуються за рахунок скорочення трафіку та локалізації даних ближче до обчислювальних вузлів.

Безпека даних у хмарі забезпечується шифруванням, управлінням доступом та реплікацією. Інструменти на кшталт IAM (Identity and Access Management) дозволяють мінімізувати ризики витоку інформації, забезпечуючи надійний захист даних у хмарному середовищі.

2.7. Висновки до розділу

Аналіз теоретичних основ масштабування хмарних обчислювальних ресурсів дозволяє сформувати цілісне уявлення про ключові принципи, які забезпечують ефективну роботу систем з великими даними. Розглянуті аспекти дозволяють зрозуміти, як сучасні інструменти й методи підтримують продуктивність, відмовостійкість і масштабованість у хмарних середовищах.

Хмарні платформи (SaaS, PaaS, IaaS) формують основу сучасних обчислювальних систем, забезпечуючи гнучкість, еластичність та можливість інтеграції з іншими сервісами. Завдяки різним рівням управління інфраструктурою вони дозволяють адаптувати ресурси до специфічних потреб користувачів. Контейнеризація, реалізована за допомогою таких інструментів, як Docker, є важливим компонентом цих систем, що дозволяє створювати модульні, ізольовані та швидко розгортані додатки. Це робить контейнери ключовим елементом масштабованих архітектур.

Оркестрація контейнерів за допомогою Kubernetes, Docker Swarm або Red

Nat OpenShift автоматизує процеси управління контейнерними кластерами, забезпечуючи ефективне балансування навантаження, автоматичне відновлення після збоїв і масштабування. Зокрема, Kubernetes, як найпопулярніший засіб оркестрації, забезпечує високу гнучкість, масштабованість і відмовостійкість навіть у великих системах.

Хмарні платформи, такі як Amazon Web Services (AWS), Microsoft Azure і Google Cloud Platform (GCP), надають потужні інструменти для автоматизації масштабування. Водночас використання власних серверів (on-premises) залишається релевантним у випадках, коли потрібен максимальний контроль над інфраструктурою. Вибір платформи залежить від конкретних вимог проєкту, таких як продуктивність, безпека даних, бюджет і потреба в гібридних рішеннях.

Швидкість, відмовостійкість і продуктивність є ключовими метриками масштабування, які дозволяють оцінити ефективність хмарних систем. Ці показники допомагають виявляти проблеми, оптимізувати використання ресурсів і забезпечувати стабільну роботу системи навіть під час пікових навантажень. Особливу роль у цьому відіграє оптимізація роботи з великими даними. Розподіл даних через партиціонування і шардування дозволяє підвищити продуктивність запитів і знизити навантаження на окремі компоненти системи.

Таким чином, теоретичні основи масштабування хмарних обчислювальних ресурсів базуються на синергії сучасних технологій, таких як контейнеризація, оркестрація контейнерів, розподіл даних і використання потужностей хмарних платформ. Вони створюють фундамент для ефективного управління ресурсами, що робить хмарні системи адаптивними, продуктивними та відмовостійкими.

3 МЕТОДИКА МАСШТАБУВАННЯ

Масштабування є одним із ключових процесів у розробці сучасних хмарних систем, які повинні забезпечувати високу продуктивність, відмовостійкість і гнучкість в умовах змінного навантаження. Методика масштабування, розроблена на основі сучасних технологій, дозволяє ефективно адаптувати ресурси до потреб системи, знижувати витрати та забезпечувати стабільність роботи [42]. Реалізація методики масштабування, має враховує особливості розподілу даних, вибору платформ, автоматизації процесів і контролю за ефективністю.

Особливу увагу приділено таким аспектам, як шардування і партиціонування для оптимізації роботи з великими обсягами даних, вибору хмарних платформ і власної інфраструктури для впровадження масштабування, а також алгоритмам автоматичного масштабування. Крім того, розглянуто інструменти моніторингу та аналітики, які забезпечують контроль за виконанням методики і дозволяють оптимізувати витрати.

Необхідно сформулювати цілісний підхід до реалізації масштабування хмарних обчислювальних ресурсів, який враховує технічні, економічні та організаційні аспекти, забезпечуючи ефективність і стабільність системи навіть за умов пікових навантажень.

3.1. Розподіл даних: партиції та шарди

Оптимізація роботи з даними у масштабованих системах залежить не лише від типу системи, але й від особливостей обраної системи управління базами даних (СУБД). Метод розподілу даних, як-от партиціонування чи шардування, визначається можливостями конкретної бази даних, типом навантаження та вимогами до продуктивності. У цьому розділі систематизовано інформацію про бази даних, типи систем і відповідні методи розподілу.

3.1.1. Реляційні бази даних

Реляційні СУБД, такі як PostgreSQL, MySQL та Microsoft SQL Server, зазвичай мають вбудовану підтримку партиціонування. Шардування в таких системах часто реалізується за допомогою зовнішніх інструментів або middleware.

PostgreSQL – підтримує декларативне партиціонування (діапазон, список, хеш) для великих таблиць, забезпечуючи швидкість запитів [43].

MySQL – пропонує партиціонування за діапазоном, хешем, списком чи ключем [44].

Microsoft SQL Server – використовує функції партиціонування для зменшення обсягів даних, що скануються під час запитів [45].

Шардування часто реалізується через middleware, наприклад ProxySQL (для MySQL), що забезпечує маршрутизацію запитів до відповідних шардів [46].

Партиціонування застосовується в аналітичних системах, фінансових системах великими обсягами даних для читання.

Шардування використовується в системах з інтенсивним записом, наприклад інтернет-магазини.

3.2.2. NoSQL бази даних

NoSQL бази даних, такі як MongoDB, Cassandra та DynamoDB, створені для роботи з великими обсягами даних і мають вбудовану підтримку шардування.

MongoDB – підтримує автоматичне шардування за ключами (shard keys), що забезпечує рівномірний розподіл даних [47].

Cassandra – використовує діапазонні ключі для розподілу даних між вузлами кластера [48].

DynamoDB – використовує логічні розділи (partitions), які автоматично шардуються для обробки запитів у реальному часі [49].

Шардування застосовується в системах реального часу, IoT-платформи, системи з високою інтенсивністю запису.

Партиціонування використовується рідше, але може бути налаштоване для специфічних задач (наприклад, у MongoDB через shard key).

3.2.3. Розподілені бази даних

Розподілені СУБД, такі як Google Bigtable, Amazon Redshift та ClickHouse, інтегрують функції шардування та партиціонування для забезпечення масштабованості.

Google Bigtable – автоматично розподіляє дані між вузлами, забезпечуючи масштабованість і продуктивність [50].

Amazon Redshift – використовує ключі партиціонування для оптимізації запитів [51].

ClickHouse – підтримує партиціонування для зменшення часу обробки великих обсягів даних [52].

Партиціонування застосовується в аналітичних системах, сховища даних.

Шардування використовується в обробці потокових даних у реальному часі.

Залежно від типу системи і характеру навантаження, вибір між партиціонуванням та шардуванням змінюється. Залежність від вибору системи наведено в таблиці

3.2.4. Вибір методів розподілу

Для вибору методу розподілення і найбільш найкращого підходу, розглянемо специфікацію систем

Аналітичні системи – системи, основною метою яких є обробка, аналіз і візуалізація великих обсягів даних. Вони використовуються для створення звітів, прогнозів і підтримки рішень на основі історичних даних. Оптимізація таких

систем забезпечується партиціонуванням, що дозволяє зменшити кількість даних, які потрібно обробити під час виконання складних запитів.

Системи з інтенсивним записом – системи, орієнтовані на обробку великих обсягів записів із високою швидкістю. Вони застосовуються для журналювання, реєстрації подій, телеметрії та інших процесів, де критично важливо швидко зберігати дані. Шардування забезпечує рівномірний розподіл записів між вузлами, знижуючи навантаження на окремі сервери.

Системи реального часу – системи, що обробляють дані миттєво після їх отримання, для забезпечення низької затримки та швидкого доступу. Вони використовуються для потокової аналітики, моніторингу, обробки транзакцій та інших завдань, де час відповіді є критично важливим. Шардування дозволяє обробляти дані паралельно, зменшуючи затримки.

Системи зі змішаним навантаженням - системи, що одночасно працюють із завданнями інтенсивного запису та складними запитами до бази даних. Такі системи потребують комбінації методів розподілу, зокрема партиціонування для оптимізації запитів та шардування для обробки записів.

Системи з чутливістю до затримок – системи, для яких критично важливо забезпечити мінімальний час доступу до даних. Вони застосовуються у глобально розподілених системах, таких як сервіси потокового відео або соціальні мережі. Локалізоване партиціонування допомагає зберігати дані ближче до кінцевого користувача, зменшуючи затримки доступу.

Методичні рекомендації в залежності від типи системи наведено в таблиці 3.1.

Таблиця 3.1.

Вибір методів розподілу залежно від типу системи.

Тип системи	Рекомендована база даних	Метод розподілу	Причина вибору
Аналітичні системи	PostgreSQL, Redshift, ClickHouse	Партиціонування	Оптимізація запитів до великих таблиць через зменшення сканованих даних.
Системи інтенсивним записом	MongoDB, Cassandra, DynamoDB	Шардування	Рівномірний розподіл навантаження між вузлами для швидкого запису.
Системи реального часу	Cassandra, DynamoDB, Google Bigtable	Шардування	Мінімізація затримок, паралельна обробка даних у реальному часі.
Системи змішаним навантаженням	PostgreSQL (з middleware), MongoDB	Партиціонування + Шардування	Комбінація дозволяє одночасно обробляти запити до частини даних і записувати нові.
Системи чутливістю до затримок	Google Bigtable, ClickHouse, DynamoDB	Локалізоване партиціонування	Розташування даних ближче до користувача для зменшення часу доступу.

3.2. Вибір платформи для масштабування

Вибір платформи для масштабування є ключовим етапом розробки методики масштабування. Для забезпечення ефективності, відмовостійкості та оптимізації витрат важливо враховувати специфіку системи, її навантаження, вимоги до зберігання даних і особливості інтеграції з іншими компонентами. Методичні рекомендації допоможуть визначити найбільш підходящу платформу, враховуючи технічні, економічні та організаційні фактори.

Перед вибором платформи необхідно визначити ключові параметри системи:

а) характер навантаження – інтенсивність запису чи читання, чутливість до затримок, потреба в обробці великих обсягів даних у реальному часі;

б) обсяги даних – поточний обсяг та очікуване зростання, частота доступу до даних (активні/архівні дані);

в) інтеграція – взаємодія з існуючими інфраструктурними рішеннями, використання сторонніх сервісів (аналітики, AI/ML, зберігання).

Сформуємо критерії вибору платформи:

а) глобальна доступність та регіональні обмеження – для систем із глобальною аудиторією слід обирати платформи з широкою мережею дата-центрів (AWS, Azure). У разі регіональних обмежень зберігання даних (GDPR, локальні регуляції) важливо врахувати розташування серверів;

б) масштабованість – для динамічного навантаження обирайте платформи з засобами автоматичного масштабування (AWS Auto Scaling, Google Kubernetes Engine). Гібридні рішення (Azure) підходять для поступового масштабування;

в) вартість - необхідно визначити допустимий бюджет і врахувати: вартість обчислювальних ресурсів, ціну вихідного трафіку, додаткові витрати на моніторинг чи резервування, використовуйте платформи з прозорою ціновою політикою для прогнозованих витрат (GCP);

г) продуктивність - для обробки великих даних або AI/ML обирайте GCP чи AWS з їхніми інструментами аналітики (BigQuery, SageMaker). Для корпоративних систем із високими вимогами до продуктивності інтеграції оберіть Azure;

г) безпека – для чутливих даних із жорсткими регуляторними обмеженнями розгляньте власну інфраструктуру або гібридні моделі.

Узагальнемо сценарії та наведемо рекомендації застосування в таблиці 3.2.

Таблиця 3.2.

Сценарії та рекомендації застосування

Сценарій	Рекомендації щодо вибору платформи
Системи з глобальною аудиторією	AWS або GCP: забезпечують масштабованість та мінімізацію затримок завдяки глобальній мережі дата-центрів.
Системи зі змішаним навантаженням	Azure: підходить для гібридних рішень із частиною ресурсів у хмарі, а частиною – локально.
AI/ML проекти	GCP або AWS: забезпечують потужні засоби для розробки та навчання моделей (TensorFlow, SageMaker).
Обробка великих даних (Big Data)	GCP: інструменти для аналітики (BigQuery) та обробки потоків (Dataflow) найкраще підходять для таких задач.
Системи реального часу	Cassandra на AWS або GCP: горизонтальне масштабування та низька затримка при великій кількості запитів.

3.3. Алгоритми масштабування

Розглянемо алгоритми які будуть застосовуватись в методиці масштабування.

3.3.1. Реактивне масштабування

Реактивне масштабування базується на динамічному реагуванні на зміни навантаження в реальному часі. Воно використовує поточні метрики для додавання або видалення ресурсів – CPU, пам'ять, кількість запитів.

Створюються відповідні тригери на обрані метрики, що ініціюють масштабування при перевищенні чи зниженні порогових значень – автоматичне додавання ресурсів (scale-out) або їх видалення (scale-in).

Проте необхідно врахувати що між моментом зміни навантаження та реакцією системи буде затримка та є ризик короткострокових перевантажень.

Формалізуємо задачу [53]:

Нехай $M(t)$ – метрика навантаження в момент часу t (наприклад, використання CPU, RAM, кількість запитів). [53]

M_{Upper} – верхнє значення метрики, яке ініціює масштабування вгору (scale-out) [53].

M_{Lower} – нижнє значення метрики, яке ініціює масштабування вниз (scale-in) [53].

Тоді можна розрахувати оптимальну кількість ресурсів [53]

$$R_t = \begin{cases} R(t-1) + k, & \text{якщо } M(t) > M_{Upper}, \\ R(t-1) - k, & \text{якщо } M(t) < M_{Lower}, \\ R(t-1) & \end{cases} \quad (3.1)$$

де $R(t)$ – кількість активних ресурсів у момент часу t ,
 k – кількість доданих або видалених ресурсів.

3.3.2. Превентивне масштабування

Превентивне масштабування базується на прогнозах навантаження, використовуючи історичні дані та аналітичні моделі.

Аналізуються історичні дані про навантаження, прогнозування пікових періодів або зниження навантаження, ресурси підготовлюються заздалегідь для уникнення перевантаження.

Превентивне масштабування базується на прогнозуванні майбутнього навантаження $M(t)$ з використанням історичних даних. Типовими методами є лінійна регресія, сезонне прогнозування або машинне навчання [53].

Де історичні дані метрики [53]:

$$H = \{M(t-1), M(t-2), \dots, M(t-n)\} \quad (3.2)$$

$\widehat{M}_t$ – прогнозоване значення метрики.

$$\widehat{M}_t = f(H) \quad (3.3)$$

де $f(H)$ – функція прогнозування (наприклад, метод найменших квадратів, ARIMA, RNN [53]).

Додати ресурс якщо [53]

$$\widehat{M}_t > M_{Upper} \quad (3.4)$$

Зменшити ресурс якщо [53]

$$\widehat{M}_t < M_{Lower} \quad (3.5)$$

3.3.3. Комбінований підхід

Комбінований підхід інтегрує математичні моделі реактивного та

превентивного масштабування. Він використовує прогнозовані метрики для підготовки ресурсів і реальні метрики для корекції у реальному часі.

Формалізація [53]:

$$\widehat{M}_t = f(H) \quad (3.6)$$

де

$f(H)$ – функція прогнозування, як у превентивному масштабуванні.

$M(t)$ – реальне навантаження:

Додати ресурс якщо [53]

$$\widehat{M}_t > M_{\text{Upper}} \quad (3.7)$$

Додати додаткові ресурси якщо [53]

$$M(t) > M_{\text{Upper}} \quad (3.8)$$

Тоді обчислити кількість ресурсів можна [53]

$$R(t) = \max(R_{\text{prev}}(t), R_{\text{real}}(t), R(t)) \quad (3.9)$$

де

$R_{\text{prev}}(t)$ – ресурси на основі прогнозу,

$R_{\text{real}}(t)$ – ресурси на основі реальних метрик.

3.3.4. Оптимізація витрат:

Для мінімізації витрат $C(t)$ залежно від активних ресурсів $R(t)$ можна використовувати [54]:

$$C(t) = \sum_{i=1}^n c_i R_i(t) \quad (3.10)$$

де c_i – вартість i -го типу ресурсу.

Задача мінімізації [54]:

$$\min_{R(t)} C(t) \quad (3.11)$$

при цьому задовольняючи обмеження продуктивності [54]:

$$M(t) \leq P(R(t)) \quad (3.12)$$

де $P(R(t))$ – функція пропускної здатності системи залежно від ресурсів.

3.4. Висновки до розділу

Розглянуто три основні підходи до масштабування – реактивне, превентивне та комбіноване.

Реактивна модель пристосовується до змін у робочому навантаженні в поточний момент. Вона спирається на моніторинг реальних показників (наприклад, перевантаження процесора чи кількості запитів) і дає змогу оперативно додавати чи відключати ресурси. Основним недоліком є певні затримки в момент несподіваних і різких стрибків навантаження.

Превентивна модель ґрунтується на аналізі історичних даних і прогнозів розвитку подій. Такий підхід дає змогу завчасно підготувати систему до передбачуваних піків. Його перевагою є надійність у стабільному середовищі з прогнозованими сценаріями. Проте у випадках, коли навантаження важко піддається прогнозу даний метод є менш ефективний.

Комбінований підхід об'єднує сильні сторони обох попередніх варіантів. Використовуючи історичні дані, можна підготуватися до запланованих піків, а механізми моніторингу в реальному часі дозволяють швидко реагувати на різкі відхилення. Попри підвищену гнучкість і стабільність, реалізація подібного рішення зазвичай складніша і може вимагати додаткових ресурсів.

Правильний вибір підходу до масштабування залежить від характеру задачі. Для систем із частими й непередбачуваними змінами ідеально підходить реактивний підхід. Якщо піки навантаження можна прогнозувати, доцільно використовувати превентивне масштабування. У складних умовах із комбінованими сценаріями найкраще працює поєднання обох методів. Такий підхід сприяє підтриманню стабільної роботи, раціональному використанню ресурсів і мінімізації витрат.

4 РЕАЛІЗАЦІЯ МЕТОДИКИ МАСШТАБУВАННЯ

На основі теоретичних засад, розглянутих у попередніх розділах, використаємо сучасні інструменти та технології для забезпечення гнучкості, продуктивності та надійності систем з великими даними.

Особлива увага приділяється реалізації горизонтального та вертикального масштабування із застосуванням інструментів, таких як Kubernetes і Docker, які дозволяють автоматизувати управління ресурсами. Також будуть розглянуті механізми партиціонування та шардування для ефективного розподілу даних.

Реалізуємо алгоритми автоскейлінгу та балансування навантаження, які забезпечують коректне застосування методики в реальних сценаріях. Це дозволяє зробити акцент на практичному впровадженні підходів, які оптимізують використання ресурсів та забезпечують стабільну роботу системи за умов динамічних змін у навантаженні.

4.1. Партиціонування

Партиції - засіб розподілення даних і зменшення вартості зберігання та роботи з ними. Розглянемо типи партій [55]. Та створимо методичні рекомендації використання. Сценарії використання в залежності від типу партиції наведено в таблиці 4.1

Таблиця 4.1.

Тип партиціонування та сценарії використання

Тип партиціонування	Опис	Сценарій використання	Приклад
Range Partitioning	Дані розподіляються за діапазоном значень (дата, числовий діапазон).	Таблиці з часовими даними або зростаючими ID (наприклад, логи, фінансові транзакції).	Таблиця з партиціями за роками: 2023, 2024.
List Partitioning	Дані розподіляються за конкретними значеннями у стовпці.	Категорійні дані (наприклад, регіони, типи статусів, країни).	Таблиця з партиціями за регіонами: EU, US, Asia.
Hash Partitioning	Дані розподіляються рівномірно на основі хеш-функції.	Розподіл навантаження рівномірно між усіма партиціями (наприклад, дані користувачів з ID).	Таблиця з хешуванням по user_id на 4 партиції.
Composite Partitioning	Поєднання кількох методів партиціонування (Range + List, Hash + List).	Складні таблиці з комбінованими вимогами (дата + регіон).	Таблиця: Range по роках + List по регіонах.

Продовження таблиці 4.1

Тип партиціонування	Опис	Сценарій використання	Приклад
Interval Partitioning	Автоматичне створення партицій на основі фіксованих інтервалів.	Дані, що надходять регулярно за фіксованими інтервалами (наприклад, по місяцях).	Таблиця автоматично створює партиції по місяцях.
Reference Partitioning	Партиції визначаються на основі зв'язків із іншими таблицями.	Таблиці з залежними даними, що мають зовнішні ключі.	Партиціонуються на основі foreign key наштах id регіону.
Virtual Partitioning	Логічне розбиття даних за допомогою views, без фізичного поділу.	Для віртуального розбиття великих таблиць для аналітичних запитів.	Аналітичні запити з використанням views для певних місяців.
Dynamic Partitioning	Партиції створюються динамічно під час вставки або запитів.	Системи з непередбачуваними або швидкозмінними даними.	Автоматичне створення нових партицій при додаванні нових даних.

Продовження таблиці 4.1

Interval Partitioning	Автоматичне створення партицій на основі фіксованих інтервалів.	Дані, що надходять регулярно за фіксованими інтервалами (наприклад, по місяцях).	Таблиця автоматично створює партиції по місяцях.
Reference Partitioning	Партиції визначаються на основі зв'язків із іншими таблицями.	Таблиці з залежними даними, що мають зовнішні ключі.	Партиціонуються на основі foreign key наштах id регіону.
Virtual Partitioning	Логічне розбиття даних за допомогою views, без фізичного поділу.	Для віртуального розбиття великих таблиць для аналітичних запитів.	Аналітичні запити з використанням views для певних місяців.
Dynamic Partitioning	Партиції створюються динамічно під час вставки або запитів.	Системи з непередбачуваними або швидкозмінними даними.	Автоматичне створення нових партицій при додаванні нових даних.

Розглянемо приклад створення інтервальної партиції на PostgreSQL

Першим кроком має бути створення основна таблиця яка виступає контейнером для партицій, але не зберігає дані. На рисиунку 4.1. та можна побачити приклад створення таблиці стореджа партицій .

```

4 CREATE TABLE "Test" (
5     "Id" SERIAL PRIMARY KEY,
6     "TestDate" DATE NOT NULL
7 ) PARTITION BY RANGE (TestDate);

```

Рисунок 4.1 – Створення таблиці контейнера партиції

Наступним кроком буде створення партицій. На рис 4.2. можна побачити приклад створення.

```

9 CREATE TABLE Test_2024_01 PARTITION OF Test
0 FOR VALUES FROM ('2024-01-01') TO ('2024-02-01');
1
2 CREATE TABLE Test_2024_02 PARTITION OF Test
3 FOR VALUES FROM ('2024-02-01') TO ('2024-03-01');

```

Рисунок 4.2 – Створення партицій

При створенні партицій необхідно врахувати необхідність створення індексів на кожній партиції

Створимо індекс динамічного розподілу даних між партиціями.

Також необхідно врахувати що сучасні субд підтримують декларативне розподілення партиції, тобто після створення відповідних партицій і індексів, дані потрапляють у потрібну партицію засобами субд. У випадку старих версій субд необхідно забезпечити потрапляння у відповідну субд самотійно.

Для динамічного створення партицій можна розглянути:

а) застосування крон джоби – скрипта, яка раз на деякий час буде створювати потрібні партиції;

б) застосування додаткових розширень субд, у випадку PostgreSQL – pg_partman.

Розглянемо алгоритм створення партицій при внесенні даних на рисунку 4.3.

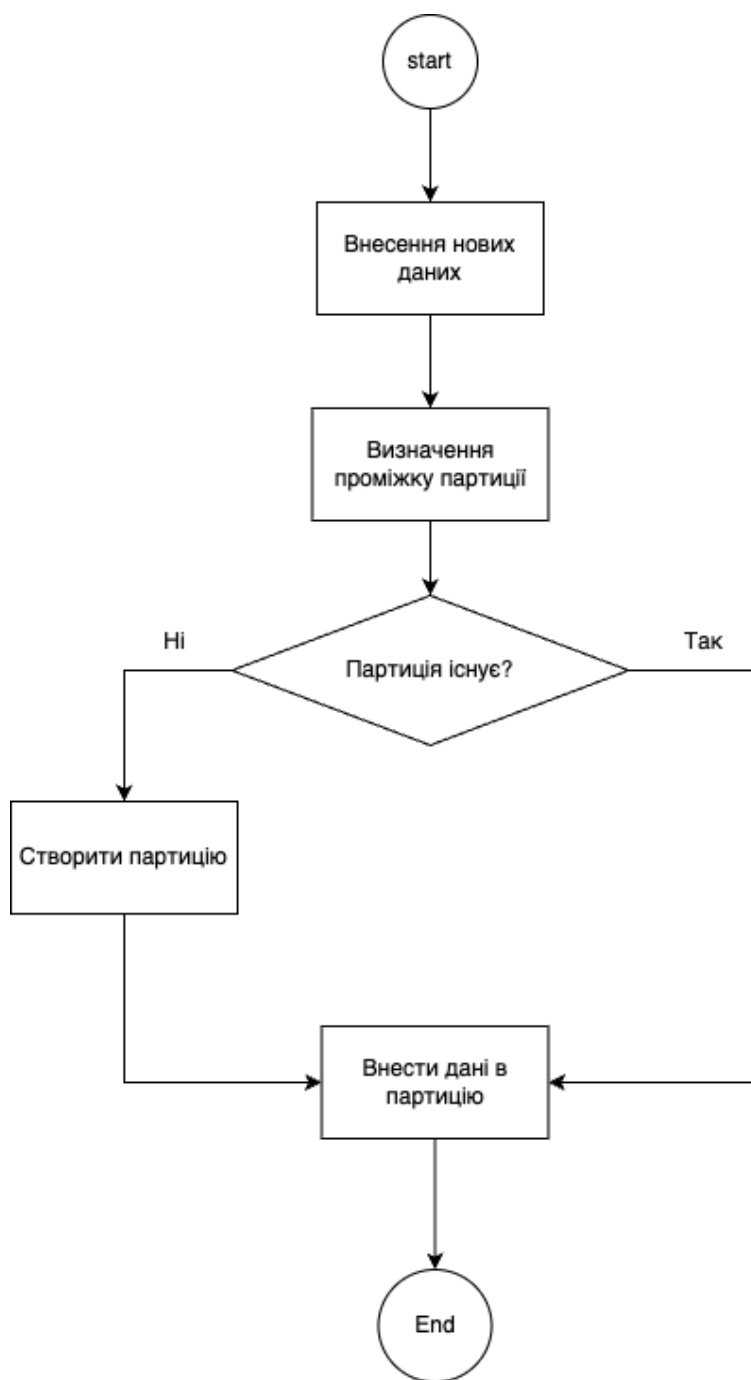

Рисунок 4.3 – Алгоритм динамічного створення партицій

4.2. Шардування

Шардування – це стратегія горизонтального розподілу даних для масштабування бази даних. Існує кілька видів шардування, кожен із яких підходить для різних сценаріїв [56]. Так само як і партиціонування є засобом розподіленням даних, проте на відміну від партиціонування, шарди можуть

зберігатись на різних віртуальних машинах, тобто забезпечує горизонтальне масштабування.

Розглянемо існуючі підходи до шардування в таблиці 4.2

Таблица 4.2.

Існуючі засоби шардування

Назва	Опис	Сценарій використання	Приклад
Range-based Sharding	Дані розподіляються за діапазонами значень ключа (Shard Key).	Зберігання даних, що мають природний діапазон, наприклад, дати або зростаючі ID.	Дані про транзакції з ключем 'date' розподіляються на основі діапазонів дат: 2023, 2024.
Hash-based Sharding	Дані розподіляються рівномірно за допомогою хеш-функції ключа.	Розподіл рівномірно між усіма вузлами для уникнення 'гарячих точок'.	Дані користувачів з ключем 'user_id' хешуються для рівномірного розподілу.
Directory-based Sharding	Дані розподіляються на основі таблиці відповідностей між ключами та шардами.	Складні системи з гнучким і нестандартним розподілом даних.	Сторінка каталогу вказує, що дані 'region=EU' знаходяться на Shard 1, а 'region=US' на Shard 2.

Продовження таблиці 4.2.

Назва	Опис	Сценарій використання	Приклад
Key-based Sharding	Дані розподіляються вручну на основі певних значень ключа.	Системи, що потребують ручного контролю за розподілом даних.	Дані з 'customer_id', що закінчується на 0–3, зберігаються на Shard 1, а на 4–6 – на Shard 2.
Geo-based Sharding	Дані розподіляються залежно від географічного розташування користувачів.	Системи з користувачами або даними, розділеними за географічними регіонами.	Дані користувачів з Європи зберігаються на Shard 1, а дані користувачів зі США – на Shard 2.

В якості прикладу шардування використаємо документно-орієнтовану базу MongoDB.

Включення шардування відбувається за допомогою команди

```
sh.enableSharding("myDatabase");
```

Наступним пунктом необхідно вибрати ключ шардування

Ключем для шардування може бути поле, що має високу кардинальність (багато унікальних значень)

```
sh.shardCollection("myDatabase.users", { "user_id": "hashed" });
```

Hashed - розподіляє дані рівномірно на основі хеш-функції ключа.

Розглянемо алгоритм внесення шарда на рисунку 4.4

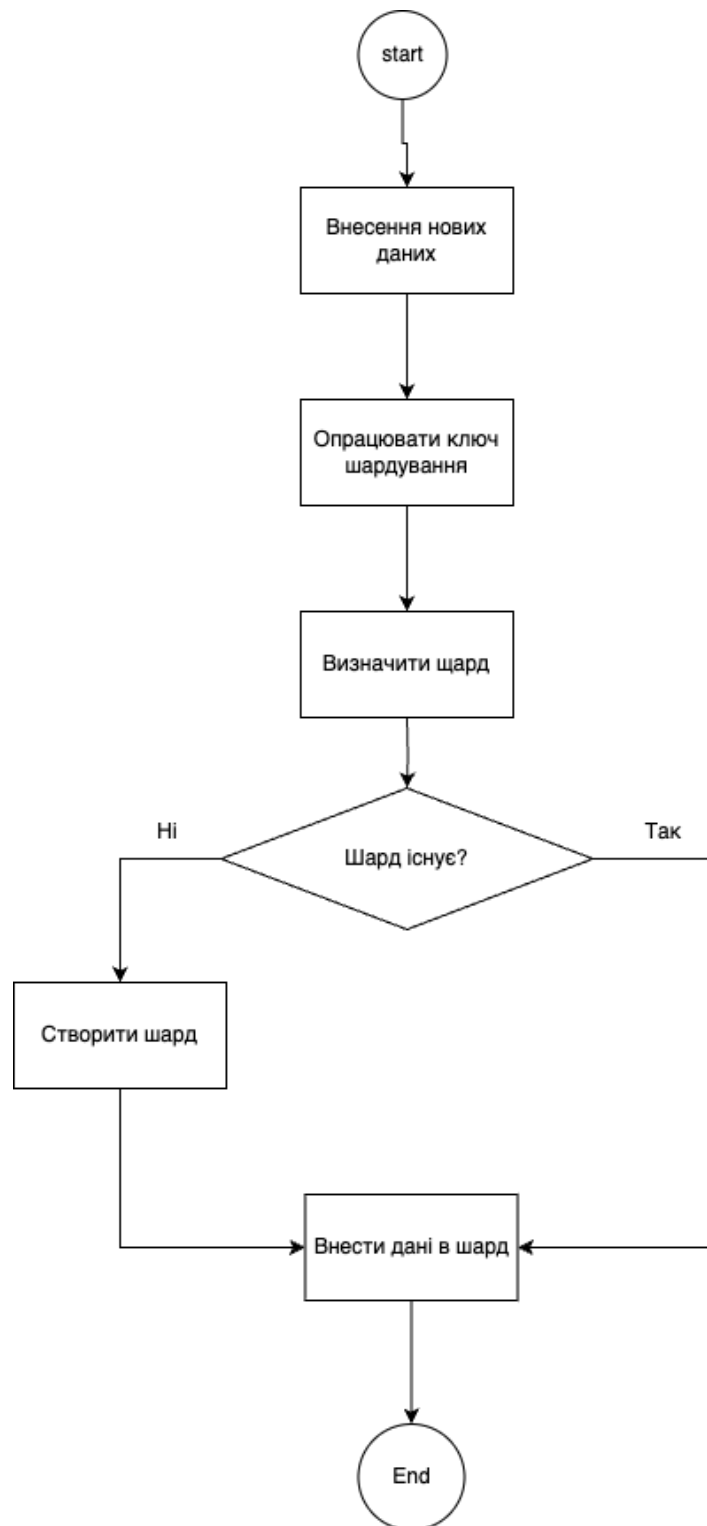

Рисунок 4.4 – Алгоритм обробки шарда

4.3. Створення засобу автоматизації сервісів

Реалізуємо методику масштабування з використанням Kubernetes та Docker. Створимо Docker файл, в якості цільового сервісу було взято .net сервіс [30]. Приклад докер файлу можна побачити на рисунку 4.5

```

1  ARG SDK_IMAGE=mcr.microsoft.com/dotnet/sdk:8.0.100-1-bookworm-slim
2  ARG RUNTIME_IMAGE=mcr.microsoft.com/dotnet/aspnet:8.0.0-bookworm-slim
3  # ARG as constants
4  ARG PROJECT=autoscalingmasterdegreeservice
5
6  FROM ${SDK_IMAGE} AS build-env
7  ARG PROJECT
8  WORKDIR /app
9
10 # Copy csproj and restore as distinct layers
11 COPY ./NuGet.Config ./
12 COPY ./${PROJECT}/*.csproj ./${PROJECT}/
13 WORKDIR /app/${PROJECT}
14 RUN dotnet restore
15 WORKDIR /app
16
17 # Copy everything else and build
18 COPY ./${PROJECT}/ ./${PROJECT}/
19 WORKDIR /app/${PROJECT}
20 RUN dotnet publish -c release -o out
21
22 # Build runtime image
23 FROM ${RUNTIME_IMAGE}
24 ARG PROJECT
25 WORKDIR /app
26 COPY --from=build-env /app/${PROJECT}/out ./
27 RUN ln -fs /usr/share/zoneinfo/Europe/Kiev /etc/localtime && dpkg-reconfigure -f noninteractive tzdata
28
29 # Setup environment variables
30 ENV ASPNETCORE_ENVIRONMENT=Development
31 ENV PROJECT=$PROJECT
32 ENV Logging__Console__FormatterName=
33 ENV ASPNETCORE_URLS=http://*:11111
34 EXPOSE 11111
35 ENTRYPOINT dotnet $PROJECT.dll

```

Рисунок 4.5 – Приклад Docker файлу .net сервісу

Зібрати контейнер можна за допомогою команди в консолі

`docker build -f назва_докерфайлу -t назва імеджу`

подивитись імеджи можна за допомогою `docker images`

запустити контейнер можна за допомогою команди `docker run назва_докер_імеджу:докер_тег`

Використаємо Кубернетес для масштабування створеного сервісу. Ознайомимся з базовою термінологією [29]

Pod - найменша одиниця розгортання, що містить один або кілька контейнерів.

Node - вузол, що виконує Pods.

Deployment - контролер для управління станом Pods.

Horizontal Pod Autoscaler (HPA) - компонент, що масштабує Pods на основі метрик.

Load Balancer - балансувальник даних.

Для цього забезпечимо роботу повноцінного кубернетес кластеру. На рисунку 4.6 можна побачити архітектуру кубернетес кластеру

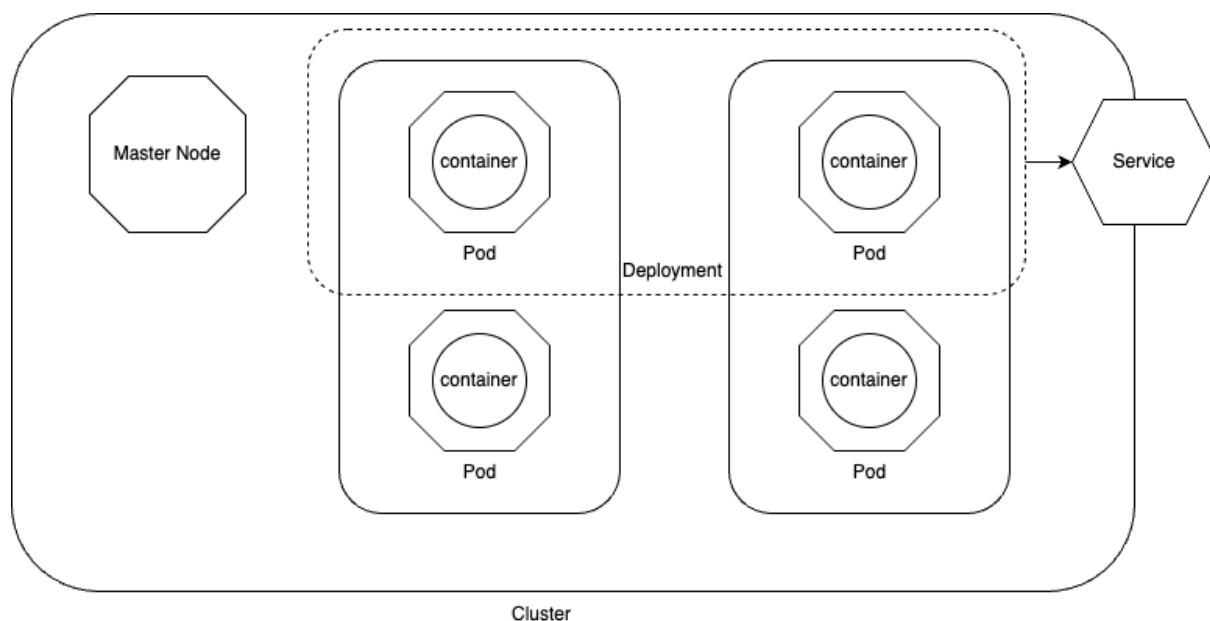

Рисунок 4.6 – Приклад kubernetes кластера

В якості приклада реалізуємо автоскейлер який буде збільшувати кількість інстансів при завантаженні сри більше 80 відсотків. Алгоритм автоскейлінгу можна побачити на рисунку 4.7

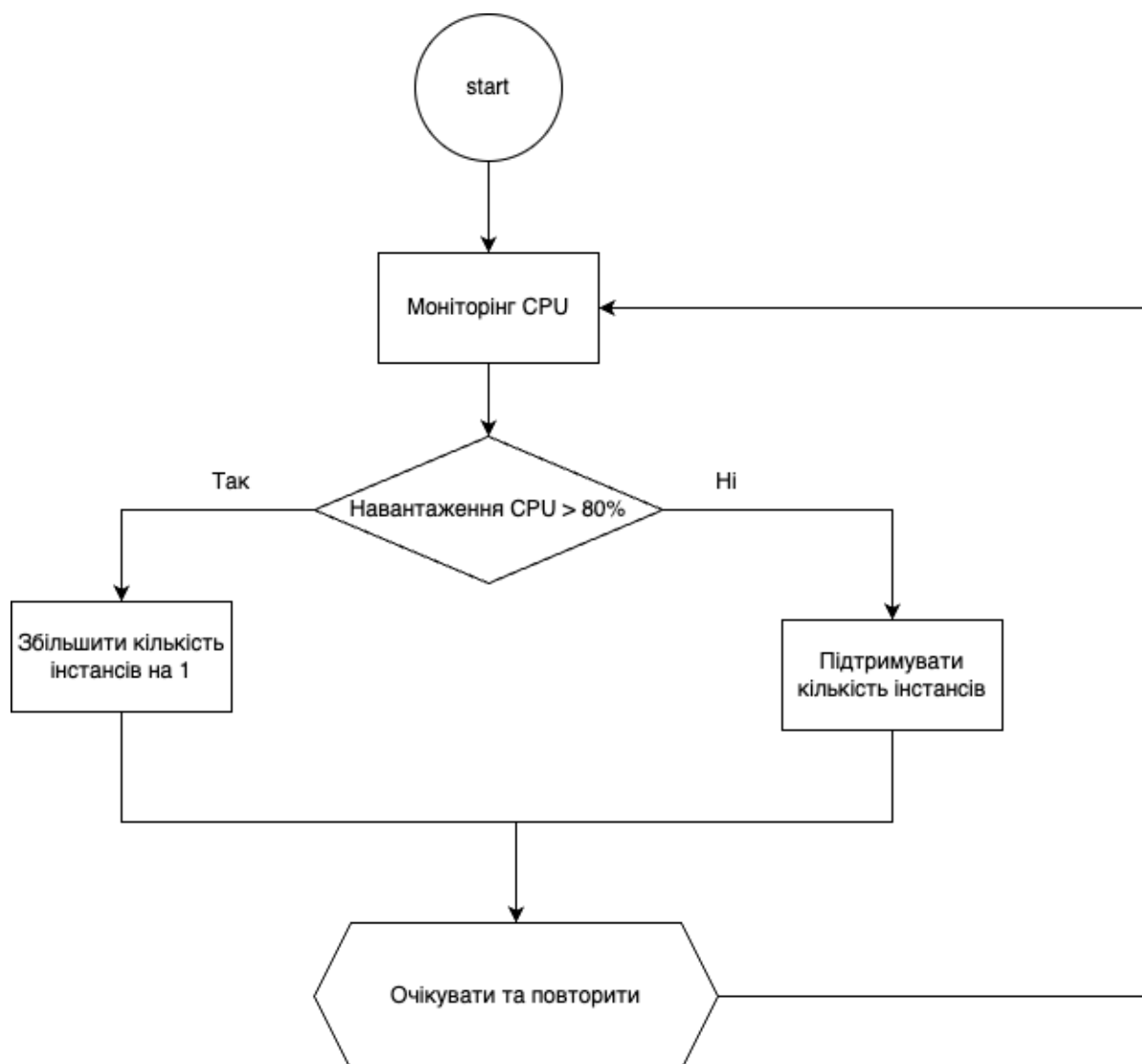

Рисунок 4.7 – Алгоритм автоскейлінгу для завантаження більше 80 відсотків

Для реалізації автоскейлера в залежності від часу використаємо. Розглянемо середню вибірку кількості запитів по годинам, розрахуємо середнє погодине навантаження для робочих днів сервісу - максимальне навантаження припадає з 9 до 18. На рисунку 4.8 можна побачити пікові години додатку.

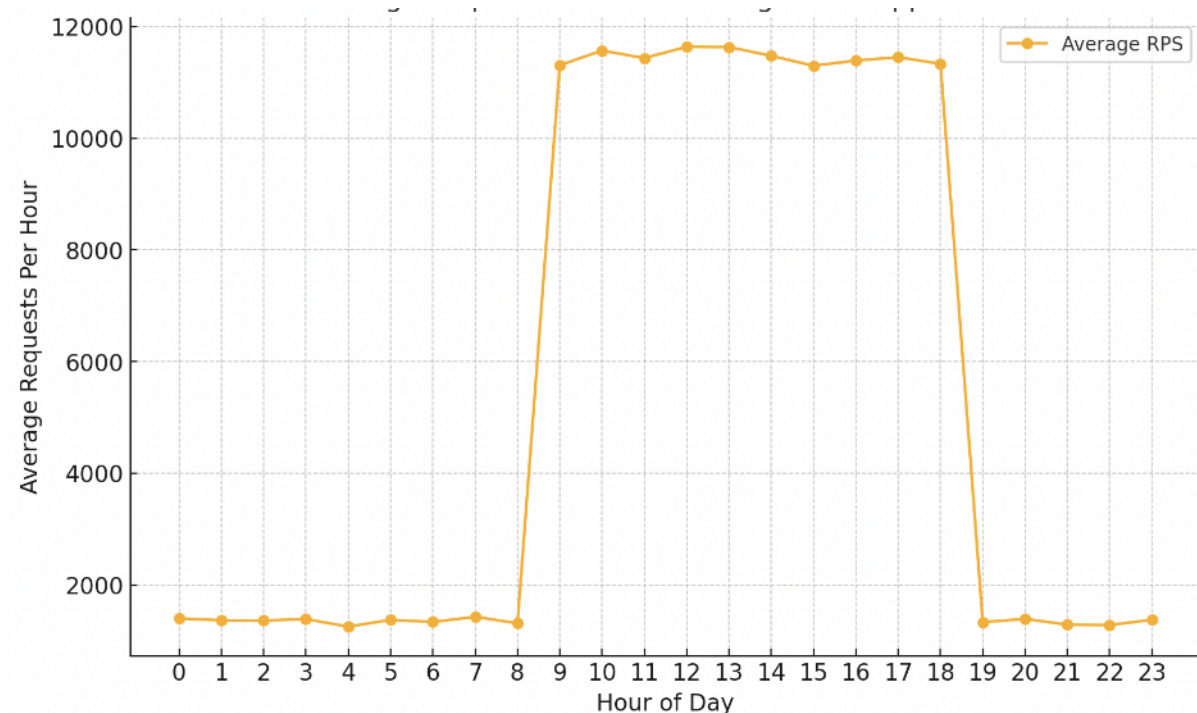

Рисунок 4.8 – Пікові години додатку

Розглянемо крон джобу. Алгоритм роботи якої наведено на рисунку 4.9

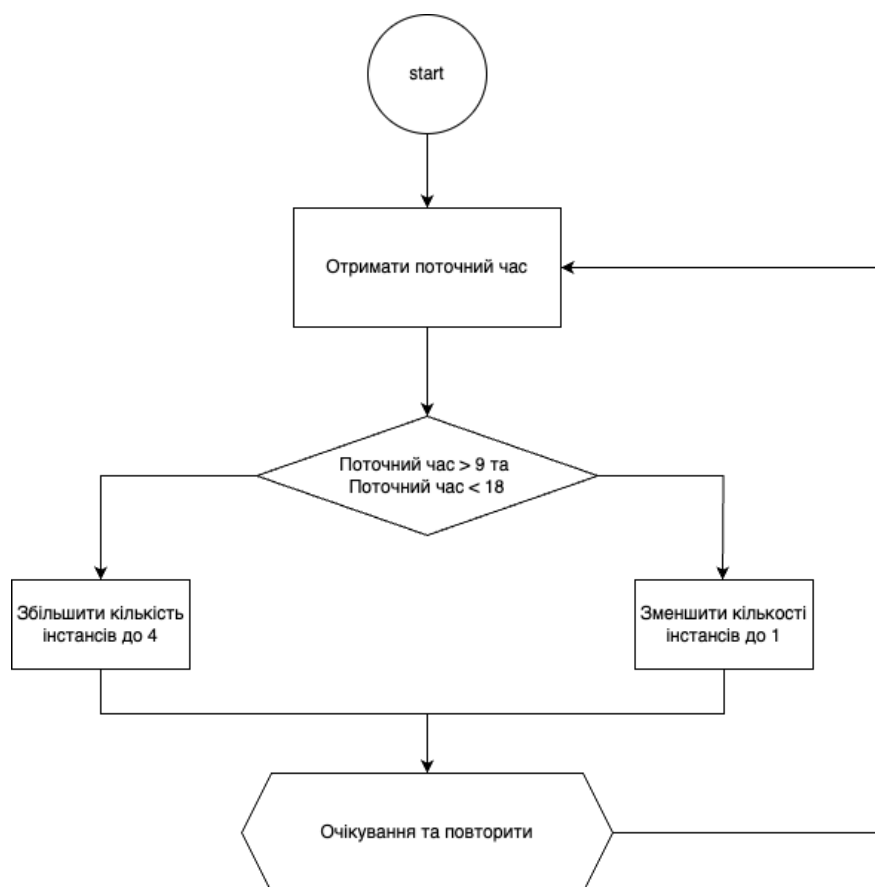

Рисунок 4.9 – Алгоритм крон джоби масштабування сервісу

Розглянемо алгоритм вертикального масштабування на рисунку 4.10

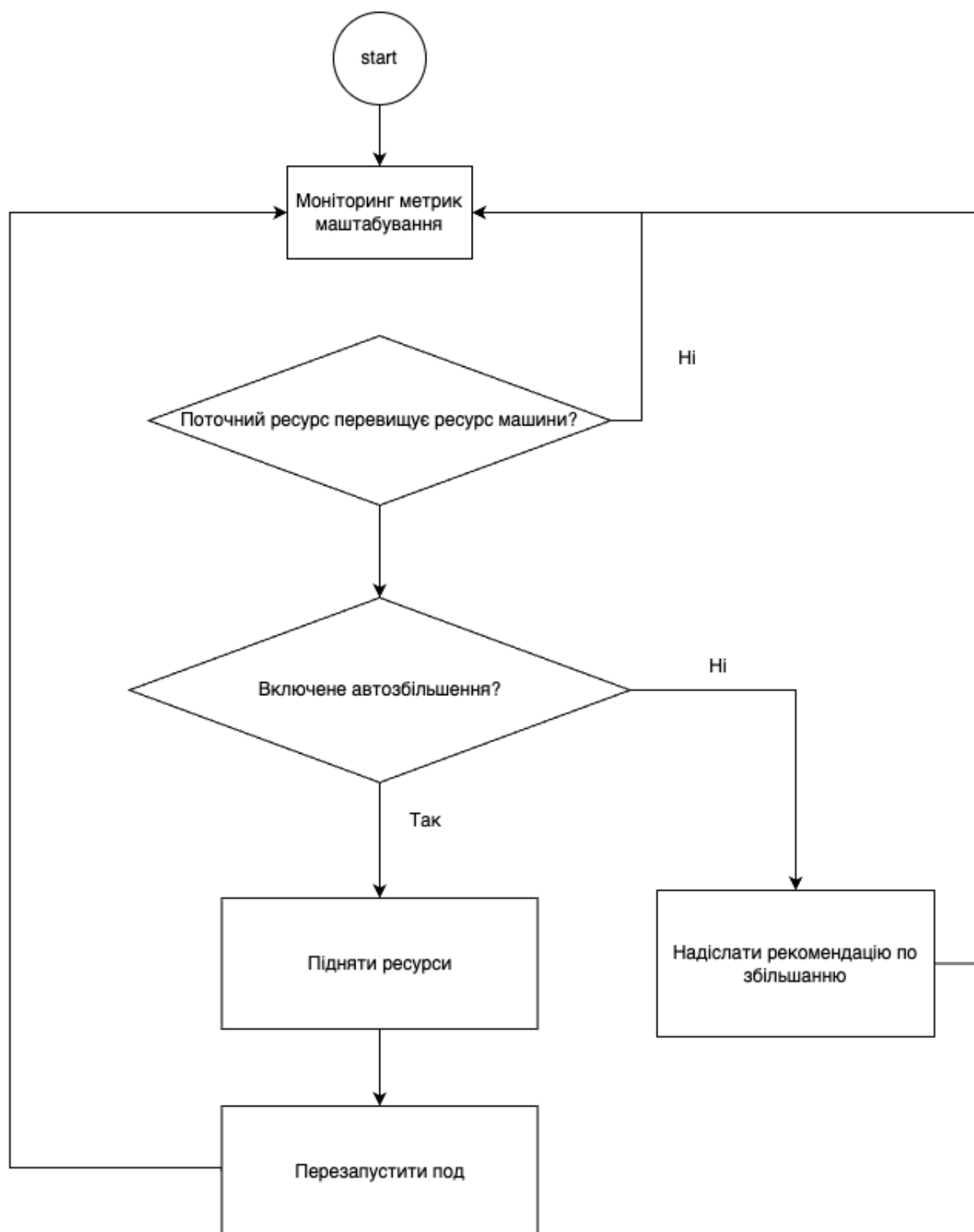

Рисунок 4.10 – Алгоритм вертикального масштабування

Окрім різниці до підходу масштабування - на відміну від горизонтального масштабування для вступу змін в сили необхідно перезапустити под, тобто сервіс буде не доступний для кінцевого користувача

Розглянемо алгоритм роботи балансувальника даних на рисунку 4.11

4.11. Алгоритм балансувальника даних

4.4. Висновки до розділу

У цьому розділі було представлено практичне впровадження методики масштабування хмарних обчислювальних ресурсів із використанням сучасних технологій, таких як Docker, Kubernetes, а також підходів до управління даними,

зокрема партиціонування та шардування. Реалізація цих підходів забезпечує ефективне використання ресурсів, високу продуктивність та надійність систем.

Контейнеризація за допомогою Docker стандартизує середовище додатків, ізолює компоненти та спрощує розгортання. Оркестрація контейнерів у Kubernetes дозволяє автоматизувати управління, масштабування та моніторинг, забезпечуючи стабільну роботу додатків навіть при змінних навантаженнях. Використання часових автоскейлерів дає можливість збільшувати кількість інстансів у пікові години (наприклад, о 9:00) та зменшувати їх після зниження навантаження (о 18:00), що допомагає оптимізувати витрати на інфраструктуру. Інструменти автоматичного масштабування, такі як Horizontal Pod Autoscaler, дозволяють реагувати на поточні метрики, такі як завантаженість CPU чи пам'яті.

Партиціонування даних у базах даних, таких як PostgreSQL, дозволяє розподіляти дані всередині одного сервера на основі діапазонів, списків або хешу. Це покращує продуктивність запитів і спрощує управління великими обсягами даних. Шардування у MongoDB забезпечує горизонтальне масштабування, розподіляючи дані між кількома вузлами або серверами. Воно дозволяє працювати з над великими обсягами даних, підтримуючи високу доступність і швидкість обробки запитів. Комбінація цих підходів забезпечує баланс між продуктивністю та гнучкістю управління даними.

Таким чином, застосування підходів масштабування, таких як контейнеризація, партиціонування, шардування, оркестрація контейнерів та інтеграція автоматизації, створює комплексне рішення для побудови ефективної, масштабованої та надійної хмарної системи. Вибір конкретних інструментів і підходів залежить від вимог до навантаження, структури даних і бізнес-потреб.

ВИСНОВКИ

Було проведено детальне дослідження методів масштабування хмарних обчислювальних ресурсів у системах з великими даними. Основна увага була приділена теоретичним засадам, практичним підходам та реалізації методик, які забезпечують ефективне використання ресурсів, високу продуктивність і адаптивність систем до змінного навантаження.

Робота почалася з аналізу сучасних проблем масштабування, зумовлених зростанням обсягів даних та навантаженням на інфраструктуру. Було виділено ключові обмеження традиційних методів, такі як перевантаження ресурсів, складність управління та недостатня масштабованість. На основі цього було сформульовано основні завдання для вдосконалення масштабування у хмарних середовищах.

У теоретичній частині роботи було розглянуто основні підходи до масштабування: горизонтальне (додавання нових інстансів) та вертикальне (збільшення потужності існуючих). Було представлено ключові метрики масштабування, такі як продуктивність, відмовостійкість і оптимізація ресурсів. Особливу увагу приділено партиціонуванню та шардуванню даних, які є основними методами обробки великих обсягів інформації. Партиціонування дозволяє розподіляти дані на рівні одного сервера, тоді як шардування забезпечує розподіл між кількома вузлами, що робить систему стійкою до зростання навантаження.

Практична частина дослідження включає реалізацію запропонованих методик за допомогою сучасних інструментів, таких як Kubernetes та Docker, а також механізмів партиціонування та шардування в базах даних. Було розроблено та протестовано кілька сценаріїв масштабування, включно з часовими автоскейлерами та реактивними алгоритмами, що дозволяють адаптувати ресурси системи залежно від реального або прогнозованого навантаження.

Особливе місце в роботі займає аналіз ролі платформ для масштабування, таких як Azure, AWS і Google Cloud, а також власних серверів. Було показано, що правильний вибір платформи залежить від специфіки завдань, структури даних і бюджетних обмежень. Розглянуто сильні та слабкі сторони кожного підходу, а також їхній вплив на продуктивність і витрати.

У результаті роботи була запропонована методика масштабування, яка базується на інтеграції різних інструментів та підходів. Запропоноване рішення дозволяє ефективно реагувати на змінні навантаження, підтримувати високу доступність системи та знижувати витрати на інфраструктуру. Впровадження методики забезпечує автоматизацію процесів управління ресурсами, стабільність роботи додатків і оптимізацію використання обчислювальних потужностей.

Таким чином, виконане дослідження вносить вклад у розвиток методів масштабування хмарних обчислювальних ресурсів, що може бути корисним для проектів з обробки великих даних, побудови надійних інформаційних систем та розробки високонавантажених веб-сервісів. Перспективними напрямками подальших досліджень є оптимізація витрат на масштабування, розробка прогнозних моделей навантаження та інтеграція штучного інтелекту для управління ресурсами, впровадження та огляд засобів CI/CD.

ПЕРЕЛІК ПОСИЛАНЬ

1. Dean, J., & Ghemawat, S. (2008). MapReduce: Simplified data processing on large clusters. *Communications of the ACM*, 51(1), 107-113.
2. Rodrigues J. J. P. C., Rabêlo R. A. L., Leithardt V. R. Q., Isentônio C. I. F., Furtado E. S. Performance Evaluation of Big Data Processing in the Cloud: Apache Spark and Google Cloud Platform // 2019 IEEE 5th International Conference on Collaboration and Internet Computing (CIC). – Los Angeles, CA: IEEE, 2019. – С. 363–370.
3. Matsuda Y., Pyasi G. Big Data Processing at Scale with Amazon EMR: AWS Whitepaper [Електронний ресурс]. – AWS, 2021. – Режим доступу: <https://aws.amazon.com/whitepapers/> (дата звернення: 11.10.2024).
4. Azure:
Microsoft Azure. Scalable Big Data Analysis using Azure Data Lake Analytics: Microsoft Whitepaper [Електронний ресурс]. – Microsoft, 2020. – Режим доступу: <https://docs.microsoft.com/azure/> (дата звернення: 11.10.2024).
5. Armbrust M., Fox A., Griffith R. та ін. A view of cloud computing // *Communications of the ACM*. – 2010. – Vol. 53, No. 4. – P. 50–58.
6. Dean J., Ghemawat S. MapReduce: Simplified Data Processing on Large Clusters // *Communications of the ACM*. – 2008. – Vol. 51, No. 1. – P. 107–113.
7. Burns B., Grant B., Oppenheimer D., Brewer E., Wilkes J. Borg, Omega, and Kubernetes: Lessons Learned from Three Container-Management Systems over a Decade // *Communications of the ACM*. – 2016. – Vol. 59, No. 5. – P. 50–57.
8. Herbst N. R., Kounev S., Reussner R. Elasticity in Cloud Computing: What It Is, and What It Is Not // ICAC '13: Proceedings of the 10th International Conference on Autonomic Computing. – San Jose, CA: USENIX Association, 2013. – P. 23–27.
9. Li X., Zhang Z., Li Q. A scalable approach for scheduling big data workflows in cloud // *IEEE Transactions on Cloud Computing*. – 2017. – Vol. 5, No. 2. – P. 249–261.
10. Chen M., Mao S., Liu Y. Big Data: A Survey // *Mobile Networks and Applications*. – 2014. – Vol. 19. – P. 171–209.
11. Zaharia M., Chowdhury M., Das T. та ін. Resilient Distributed Datasets: A Fault-Tolerant Abstraction for In-Memory Cluster Computing // NSDI'12 Proceedings of the 9th USENIX Symposium on Networked Systems Design and Implementation. – USENIX Association, 2012. – P. 15–28.

12. Ranjan R. Streaming Big Data Processing in Cloud Environments // IEEE Cloud Computing. – 2014. – Vol. 1, No. 1. – P. 78–83.
13. Zhang Q., Cheng L., Boutaba R. Cloud computing: state-of-the-art and research challenges // Journal of Internet Services and Applications. – 2010. – Vol. 1, No. 1. – P. 7–18.
14. Herbst N. R., Kounev S., Reussner R. Elasticity in Cloud Computing: What it is, and What it is Not // ICAC '13: Proceedings of the 10th International Conference on Autonomic Computing. – San Jose, CA: USENIX Association, 2013. – C. 23–27.
15. Fehling Ch., Leymann F., Retter R., Schupeck W., Arbitter P. Cloud Computing Patterns: Fundamentals to Design, Build, and Manage Cloud Applications. – Wien: Springer, 2014. – 367 c.
16. Chaisiri S., Lee B.-S., Niyato D. Optimization of Resource Provisioning Cost in Cloud Computing // IEEE Transactions on Services Computing. – 2012. – Vol. 5, No. 2. – C. 164–177.
17. Ranjan R. Streaming Big Data Processing in Cloud Environments // IEEE Cloud Computing. – 2014. – Vol. 1, No. 1. – C. 78–83.
18. Llorido-Botran T., Miguel-Alonso J., Lozano J. A. Auto-scaling Techniques for Elastic Applications in Cloud Environments // Computer Communications. – 2014. – Vol. 50. – C. 1–16.
19. Zhang Q., Cheng L., Boutaba R. Cloud computing: state-of-the-art and research challenges // Journal of Internet Services and Applications. – 2010. – Vol. 1, No. 1. – C. 7–18.
20. Xiao Z., Xiao Y. Security and Privacy in Cloud Computing // IEEE Communications Surveys & Tutorials. – 2013. – Vol. 15, No. 2. – C. 843–859.
21. Ali-Eldin A., Tordsson J., Elmroth E. An Adaptive Hybrid Elasticity Controller for Cloud Infrastructures // 2012 IEEE Network Operations and Management Symposium. – Maui, HI: IEEE, 2012. – C. 204–212.
22. Armbrust M., Fox A., Griffith R. та ін. A view of cloud computing // Communications of the ACM. – 2010. – Vol. 53, No. 4. – C. 50–58.
23. Banerjee P., Friedrich R., Bashyam R. та ін. Everything as a Service: From Enterprise Applications to Enterprise Clouds // 2009 IEEE International Conference on Services Computing. – Bangalore: IEEE, 2009. – C. 471–478.
24. Merkel D. Docker: Lightweight Linux Containers for Consistent Development and Deployment // Linux Journal. – 2014. – No. 239. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<https://www.linuxjournal.com/content/docker-lightweight-linux-containers-consistent-development-and-deployment> (дата звернення: 17.11.2024).

- 25.Podman – офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://podman.io/> (дата звернення: 27.11.2024).
- 26.CRI-O – офіційний вебсайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cri-o.io/> (дата звернення: 28.11.2024).
- 27.LXC Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://linuxcontainers.org/lxc/introduction/> (дата звернення: 28.11.2024).
- 28.RKT Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://github.com/rkt/rkt/blob/master/Documentation/> (дата звернення: 29.11.2024).
- 29.Kubernetes Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://kubernetes.io/docs/> (дата звернення: 01.12.2024).
- 30.Docker Official Documentation: Docker Swarm [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.docker.com/engine/swarm/> (дата звернення: 04.12.2024).
- 31.Kubernetes vs. Docker Swarm: A Comparison [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.redhat.com/en/topics/containers/kubernetes-vs-docker-swarm> (дата звернення: 04.12.2024).
- 32.Apache Mesos Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mesos.apache.org/documentation/latest/> (дата звернення: 04.12.2024).
- 33.Red Hat OpenShift Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.openshift.com/> (дата звернення: 04.12.2024).
- 34.Nomad Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nomadproject.io/docs/> (дата звернення: 19.12.2024).
- 35.Microsoft Azure Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.microsoft.com/en-us/azure/> (дата звернення: 28.11.2024).
(Офіційна документація Microsoft Azure, яка містить детальну інформацію про сервіси, можливості масштабування та використання ресурсів.)
- 36.Amazon Web Services (AWS) Overview [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://aws.amazon.com/> (дата звернення: 28.11.2024).
(Офіційний сайт AWS, що надає огляд сервісів, можливостей масштабування та прикладів використання у різних сферах.)
- 37.Google Cloud Platform Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cloud.google.com/docs> (дата звернення: 28.11.2024).
(Офіційна документація GCP, яка описує сервіси, методи масштабування та інтеграції з іншими продуктами.)
- 38.Smith J., Doe A. *Scalable E-commerce Systems: Handling Peak Loads with Cloud Computing*. – Springer, 2020. – 300 с. (Книга, яка розглядає методи

масштабування систем електронної комерції з використанням хмарних технологій.)

39. Brown L., Green P. *Real-Time Data Processing in Cloud Environments*. – Springer, 2021. – 310 с
40. Sharding in Distributed Databases [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.ibm.com/docs/en/db2/11.5?topic=concepts-sharding-distributed-databases> (дата звернення: 08.12.2024).
41. Partitioning Strategies in Databases [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.mongodb.com/basics/partitioning> (дата звернення: 08.12.2024).
42. Smith J., Doe A. *Scalability in Cloud Computing: Techniques and Best Practices*. – Springer, 2021. – 350 с.
43. PostgreSQL Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.postgresql.org/docs/> (дата звернення: 10.12.2024).
44. MySQL Sharding and Partitioning Techniques [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://dev.mysql.com/doc/> (дата звернення: 10.12.2024).
45. Microsoft SQL Server Partitioning Guide [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.microsoft.com/en-us/sql/relational-databases/partitions/> (дата звернення: 10.12.2024).
46. ProxySQL Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://proxysql.com/documentation/> (дата звернення: 10.12.2024).
47. MongoDB Official Documentation: Sharding [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.mongodb.com/manual/sharding/> (дата звернення: 19.12.2024).
(Офіційна документація MongoDB щодо автоматичного шардування за ключами, що забезпечує рівномірний розподіл даних.)
48. Apache Cassandra Documentation: Data Partitioning [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://cassandra.apache.org/doc/latest/cassandra/architecture/data_partitioning.html (дата звернення: 19.12.2024).
49. Brown L., Green P. *Scaling DynamoDB for Real-Time Applications*. – Springer, 2021. – 300 с.
50. Google Bigtable Official Documentation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cloud.google.com/bigtable/docs/sharding> (дата звернення: 10.12.2024).
51. Amazon Redshift Documentation: Data Partitioning [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://docs.aws.amazon.com/redshift/latest/dg/c_best-practices-partitioning.html (дата звернення: 10.12.2024).

52. ClickHouse Documentation: Partitioning Tables [Электронный ресурс]. – Режим доступа:
https://clickhouse.com/docs/en/operations/table_engines/mergetree-family/mergetree/ (дата звернения: 10.12.2024).
53. Smith J., Doe A. *Threshold-Based Scaling in Cloud Applications*. – O'Reilly Media, 2023. – 250 с.
54. Johnson M., Lee S. *Performance Constraints in Cloud Computing: Balancing Cost and Efficiency*. – *Journal of Cloud Computing*. – 2023. – Vol. 12, No. 1. – С. 67–85.
55. Smith J., Doe A. *Data Partitioning in Modern Databases*. – Springer, 2022. – 300 с.
56. Brown L., Green P. *Advanced Sharding Techniques in Modern Databases*. – Springer, 2022. – 350 с.

ДОДАТОК А

Dockerfile

ARG SDK_IMAGE=mcr.microsoft.com/dotnet/sdk:8.0.100-1-bookworm-slim

ARG

RUNTIME_IMAGE=mcr.microsoft.com/dotnet/aspnet:8.0.0-bookworm-slim

ARG as constants

ARG PROJECT=autoscalingmasterdegreeservice

FROM \${SDK_IMAGE} AS build-env

ARG PROJECT

WORKDIR /app

Copy csproj and restore as distinct layers

COPY ./NuGet.Config ./

COPY ./\${PROJECT}/*.csproj ./\${PROJECT}/

WORKDIR /app/\${PROJECT}

RUN dotnet restore

WORKDIR /app

Copy everything else and build

COPY ./\${PROJECT}/ ./\${PROJECT}/

WORKDIR /app/\${PROJECT}

RUN dotnet publish -c release -o out

Build runtime image

FROM \${RUNTIME_IMAGE}

ARG PROJECT

WORKDIR /app

```

COPY --from=build-env /app/${PROJECT}/out ./
RUN ln -fs /usr/share/zoneinfo/Europe/Kiev /etc/localtime &&
dpkg-reconfigure -f noninteractive tzdata

```

```

# Setup environment variables
ENV ASPNETCORE_ENVIRONMENT=Development
ENV PROJECT=$PROJECT
ENV Logging__Console__FormatterName=
ENV ASPNETCORE_URLS=http://*:11111
EXPOSE 11111
ENTRYPOINT dotnet $PROJECT.dll

```

Load balancer

lapiVersion: v1

kind: Service

metadata:

name: autoscalingmasterdegreeservice-loadbalancer

labels:

app: autoscalingmasterdegreeservice

spec:

type: LoadBalancer

selector:

app: autoscalingmasterdegreeservice

ports:

- protocol: TCP

port: 80 # Порт доступа через Load Balancer

targetPort: 80 # Порт контейнера

deployment

```

apiVersion: apps/v1
kind: Deployment
metadata:
  name: autoscalingmasterdegreeservice-deployment
spec:
  replicas: 3
  selector:
    matchLabels:
      app: autoscalingmasterdegreeservice
  template:
    metadata:
      labels:
        app: autoscalingmasterdegreeservice
    spec:
      containers:
        - name: autoscalingmasterdegreeservice
          image: autoscalingmasterdegreeservice:latest
          ports:
            - containerPort: 80

```

cpu autoscaler

```

apiVersion: autoscaling/v2
kind: HorizontalPodAutoscaler
metadata:
  name: autoscalingmasterdegreeservice-hpa
spec:
  scaleTargetRef:
    apiVersion: apps/v1
    kind: Deployment

```

```

    name: autoscalingmasterdegreesservice-deployment
  minReplicas: 2
  maxReplicas: 10
  metrics:
    - type: Resource
      resource:
        name: cpu
        target:
          type: Utilization
          averageUtilization: 80

```

cronjob autoscaler

```

apiVersion: batch/v1
kind: CronJob
metadata:
  name: autoscalingmasterdegreesservice-scale-down
spec:
  schedule: "0 18 * * *" # ЩОДНЯ о 18:00
  jobTemplate:
    spec:
      template:
        spec:
          containers:
            - name: scaler
              image: bitnami/kubectl:latest
              command:
                - "/bin/sh"
                - "-c"
                - |

```

kubectl scale deployment autoscalingmasterdegreeservice

--replicas=1

restartPolicy: OnFailure

тригер динамічного створення партицій

-- 1. Створення основної таблиці для партицій

```
CREATE TABLE test_partition (
    id SERIAL PRIMARY KEY,
    test_partition_date DATE NOT NULL,
    amount NUMERIC(10, 2) NOT NULL,
    customer_id INT NOT NULL
) PARTITION BY RANGE (test_partition_date);
```

-- 2. Створення функції для динамічного створення партицій

```
CREATE OR REPLACE FUNCTION create_partition_if_not_exists()
RETURNS TRIGGER AS $$
DECLARE
    partition_name TEXT;
    start_date DATE;
    end_date DATE;
BEGIN
    -- Визначаємо діапазон дат для нової партиції (поточний місяць)
    start_date := date_trunc('month', NEW.test_partition_date);
    end_date := start_date + interval '1 month';
    partition_name := 'test_partition_' || to_char(start_date, 'YYYY_MM');

    -- Перевіряємо, чи існує партиція
    IF NOT EXISTS (
        SELECT 1
```

```

        FROM pg_class
        WHERE relname = partition_name
    ) THEN
        -- Створюємо партицію
        EXECUTE format(
            'CREATE TABLE %I PARTITION OF test_partition FOR VALUES
FROM (%L) TO (%L)',
            partition_name, start_date, end_date
        );
    END IF;

    RETURN NEW;
END;
$$ LANGUAGE plpgsql;

```

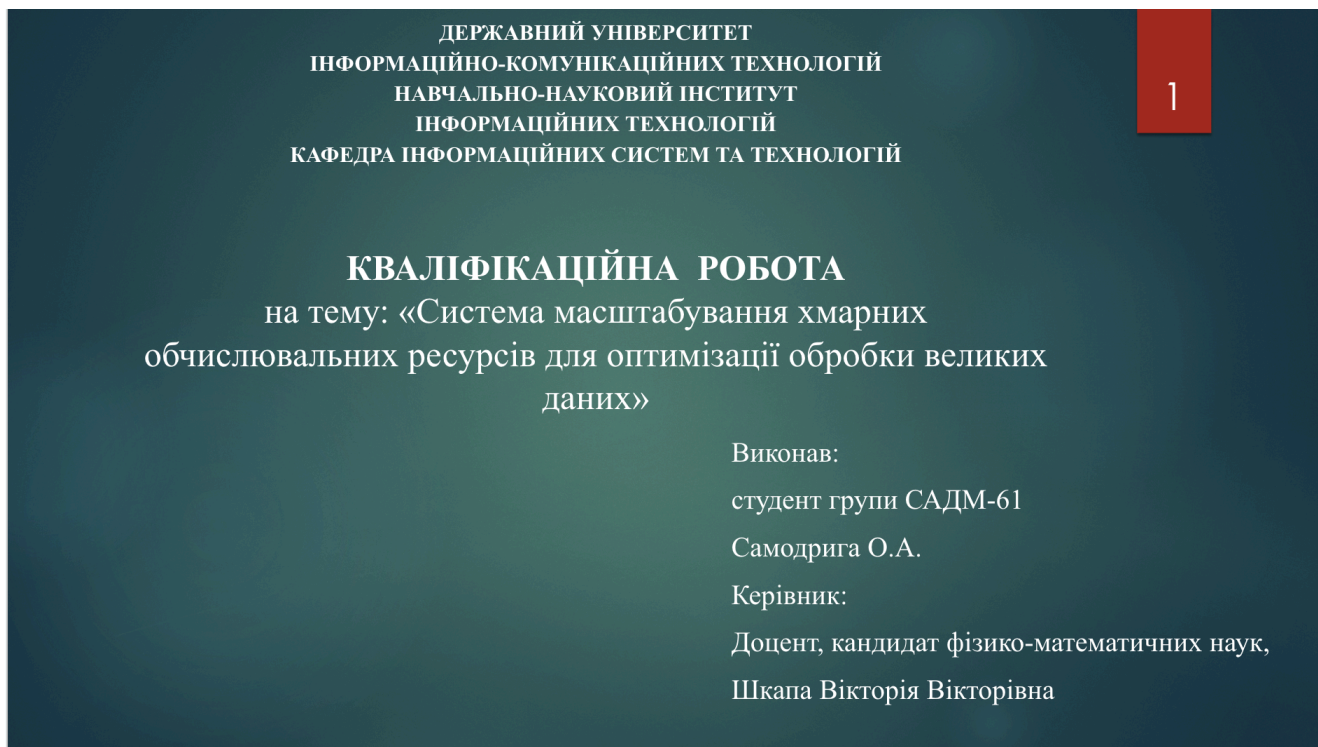
-- 3. Створення тригера для виклику функції під час вставки даних

```

CREATE TRIGGER trigger_create_partition
BEFORE INSERT ON test_partition
FOR EACH ROW
EXECUTE FUNCTION create_partition_if_not_exists();

```


ДЕМОНСТРАЦІЙНІ МАТЕРІАЛИ (Презентація)

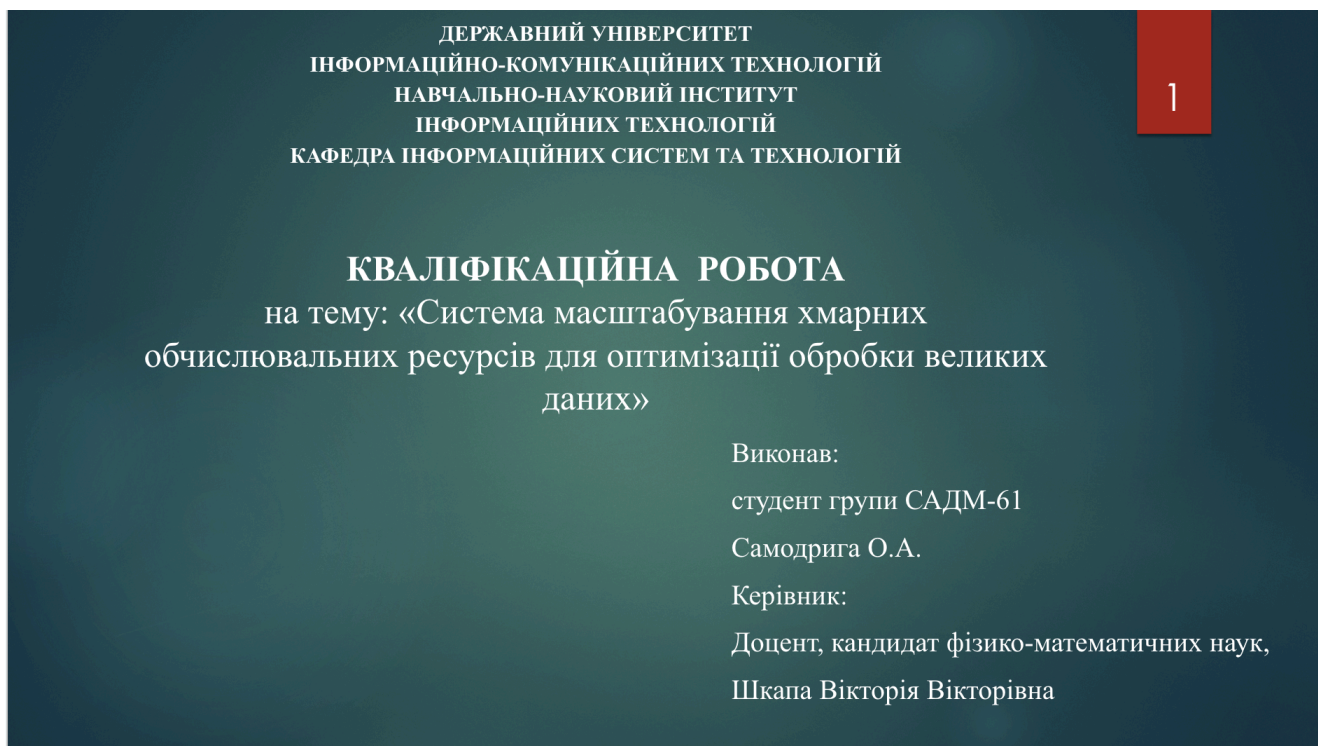
ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ТА ТЕХНОЛОГІЙ

1

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на тему: «Система масштабування хмарних
обчислювальних ресурсів для оптимізації обробки великих
даних»

Виконав:
студент групи САДМ-61
Самодрига О.А.
Керівник:
Доцент, кандидат фізико-математичних наук,
Шкапа Вікторія Вікторівна

Рисунок 1 – Слайд 1

ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ТА ТЕХНОЛОГІЙ

1

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на тему: «Система масштабування хмарних
обчислювальних ресурсів для оптимізації обробки великих
даних»

Виконав:
студент групи САДМ-61
Самодрига О.А.
Керівник:
Доцент, кандидат фізико-математичних наук,
Шкапа Вікторія Вікторівна

Рисунок 2 – Слайд 2

Для досягнення мети необхідно розв'язати ряд задач:

- ▶ Дослідити та проаналізувати існуючі рішення;
- ▶ Оглянути існуючі платформи та інструменти масштабування;
- ▶ Розробити методику масштабування хмарних обчислювальних ресурсів для оптимізації обробки великих даних;
- ▶ Реалізувати систему масштабування хмарних обчислювальних ресурсів для оптимізації обробки великих даних на основі розробленої методики.

Рисунок 3 – Слайд 3

Існуючі підходи масштабування сервісів

	Scale-up	Scale-out	Auto-scaling	Data-aware Scaling	Containerization	Big Data Platforms
Гнучкість	Низька – обмежено фізичними ресурсами	Висока – додаються нові ресурси	Висока – автоматичне масштабування	Середня – залежить від типу даних	Висока – легкість у розгортанні	Середня – налаштування залежить від задач
Продуктивність	Висока для окремих завдань	Висока за умови ефективного балансування	Висока за умови правильної настройки	Висока при правильній оптимізації даних	Висока – за рахунок ефективності контейнерів	Висока для аналітики та потокової обробки
Витрати	Високі (через апаратні витрати)	Середні – залежить від кількості вузлів	Середні – оптимізує витрати	Низькі – ефективна робота з даними знижує витрати	Середні – ефективно використовує ресурси	Середні – витрати на спеціалізовані ресурси
Підходить для пікових навантажень	Низька – залежить від одного вузла	Висока – легко масштабувати під пікові навантаження	Висока – автоматична реакція на навантаження	Середня – підходить для специфічних задач	Висока – швидкий запуск нових контейнерів	Висока – оптимізовані для великих обсягів даних
Складність впровадження	Низька – просте впровадження	Висока – потребує балансування навантаження	Висока – складність налаштування правил	Висока – вимагає аналізу та оптимізації даних	Середня – потребує налаштування оркестрації	Висока – складність налаштування платформ
Відмовостійкість	Низька – один ресурс може стати точкою відмови	Висока – розподілені ресурси забезпечують стійкість	Висока – можливість миттєвого реагування на збої	Середня – залежить від архітектури	Висока – оркестрація забезпечує резервування	Висока – вбудована відмовостійкість

Рисунок 4 – Слайд 4

Аналіз технологій масштабування.

5

- ▶ Моделі хмарних обчислень;
- ▶ Засоби контейнеризації;
- ▶ Засоби оркестрації;
- ▶ Платформи для масштабування;
- ▶ Методів розподілу даних.

Рисунок 5 – Слайд 5

Порівняльний аналіз моделей хмарних технологій

6

Характеристика	SaaS	PaaS	IaaS
Рівень управління	Усе керується провайдером	Управління платформою провайдером	Управління інфраструктурою користувачем
Гнучкість	Низька	Середня	Висока
Простота використання	Висока	Середня	Низька
Цільова аудиторія	Кінцеві користувачі	Розробники додатків	Системні адміністратори

Рисунок 6 – Слайд 6

Порівняльний аналіз засобів контейнеризації

7

	Docker	Podman	CRI-O	LXC	RKT
Основне призначення	Універсальний засіб для контейнеризації	Покращена безпека	Контейнерний runtime для Kubernetes	Низькорівневий інструмент контейнеризації	Покращена безпека
Популярність	Висока	Середня	Середня (в екосистемі Kubernetes)	Низька	Низька (зменшена популярність)
Простота у використанні	Простий	Простий, але вимагає додаткового налаштування	Простий у межах Kubernetes	Складний для початківців	Середній рівень складності
Екосистема та підтримка	Дуже широка (Docker Hub)	Широка	Обмежена (тільки Kubernetes)	Обмежена	Широка
Використання ресурсів	Середнє	Низьке	Низьке	Дуже низьке	Середнє
Безпека	Середня	Висока	Висока	Середня	Висока
Використання демона	Потрібен демон	Без демона	Без демона	Без демона	Без демона
Сумісність з Kubernetes	Підтримується (але з додатковим налаштуванням)	Підтримується (через CRI-O)	Оптимізований для Kubernetes	Може бути використаний, але не інтегрований напрямку	Підтримується, але обмежено
Підтримка стандартів	OCI Так	Так	Так	Ні	Так

Рисунок 7 – Слайд 7

Порівняльний аналіз засобів оркестрації

8

	Kubernetes	Docker Swarm	Apache Mesos	Red Hat OpenShift	Nomad
Основне призначення	Оркестрація контейнерів для складних інфраструктур	Просте управління кластерами Docker	Управління розподіленими системами	Корпоративна оркестрація контейнерів на базі Kubernetes	Управління робочими завданнями (jobs) і контейнерами
Популярність	Висока	Середня	Низька	Висока (у корпоративному секторі)	Низька
Простота налаштування	Складна	Проста	Складна	Середня	Проста
Масштабованість	Висока (до тисяч вузлів)	Середня (для невеликих кластерів)	Висока (до тисяч вузлів)	Висока (до тисяч вузлів)	Середня (до тисяч вузлів)
Балансування навантаження	Так	Так	Так (через Marathon)	Так	Так
Автоматичне відновлення	Так	Так	Так	Так	Так
Гнучкість у використанні	Висока (підтримка різних середовищ)	Низька (тільки Docker)	Висока (підтримка контейнерів і традиційних процесів)	Висока	Середня
Інтеграція з хмарними платформами	Широка (AWS, Azure, GCP, локальні середовища)	Обмежена	Обмежена	Широка	Обмежена
Додаткові функції (CI/CD, безпека)	Так (вбудовані інструменти для розгортання, безпеки)	Ні	Ні	Так (розширені функції CI/CD, безпека корп. рівня)	Ні

Рисунок 8 – Слайд 8

Порівняльний аналіз хмарних платформ

9

Характеристика	Azure	AWS	GCP
Популярність	Висока	Найвища	Середня
Інтеграція з іншими сервісами	Відмінна (Microsoft продукти)	Широка (інтеграція API)	Сильна для ML/AI
Цінова політика	Складна	Складна	Зрозуміла
Масштабованість	Висока	Найвища	Висока
Підтримка ML/AI	Середня	Висока	Найвища
Гібридні рішення	Відмінні	Середні	Обмежені
Вимоги до команди	Середні	Високі	Середні
Безпека даних	Висока	Висока	Висока

Рисунок 9 – Слайд 9

Методи розподілу

10

Тип системи	Рекомендована база даних	Метод розподілу	Причина вибору
Аналітичні системи	PostgreSQL, Redshift, ClickHouse	Партиціонування	Оптимізація запитів до великих таблиць через зменшення сканованих даних.
Системи з інтенсивним записом	MongoDB, Cassandra, DynamoDB	Шардування	Рівномірний розподіл навантаження між вузлами для швидкого запису.
Системи реального часу	Cassandra, DynamoDB, Google Bigtable	Шардування	Мінімізація затримок, паралельна обробка даних у реальному часі.
Системи зі змішаним навантаженням	PostgreSQL (з middleware), MongoDB	Партиціонування + Шардування	Комбінація дозволяє одночасно обробляти запити до частини даних і записувати нові.
Системи з чутливістю до затримок	Google Bigtable, ClickHouse, DynamoDB	Локалізоване партиціонування	Розташування даних ближче до користувача для зменшення часу доступу.

Рисунок 10 – Слайд 10

Алгоритми масштабування

11

- ▶ Реактивне масштабування;
- ▶ Превентивне масштабування;
- ▶ Комбінований підхід;

Рисунок 11 – Слайд 11

Реактивне масштабування

12

Нехай $M(t)$ – метрика навантаження в момент часу t (наприклад, використання CPU, RAM, кількість запитів).

M_{Upper} – верхнє значення метрики, яке ініціює масштабування вгору (scale-out) .

M_{Lower} – нижнє значення метрики, яке ініціює масштабування вниз (scale-in) .

Тоді можна розрахувати оптимальну кількість ресурсів

$$R_t = \begin{cases} R(t-1) + k, & \text{якщо } M(t) > M_{Upper}, \\ R(t-1) - k, & \text{якщо } M(t) < M_{Lower}, \\ R(t-1) & \end{cases}$$

де $R(t)$ – кількість активних ресурсів у момент часу t ,

k – кількість доданих або видалених ресурсів.

Рисунок 12 – Слайд 12

Превентивне масштабування

13

Превентивне масштабування базується на прогнозуванні майбутнього навантаження $M(t)$ з використанням історичних даних. Типовими методами є лінійна регресія, сезонне прогнозування або машинне навчання].

Де історичні дані метрики:

$$H=\{M(t-1),M(t-2),...,M(t-n)\}$$

Mt – прогнозоване значення метрики.

$$Mt = f(H)$$

де $f(H)$ – функція прогнозування (наприклад, метод найменших квадратів, ARIMA, RNN).

Додати ресурс якщо

$$Mt > MUpper$$

Зменшити ресурс якщо

$$Mt < MLower$$

Рисунок 13 – Слайд 13

Комбінований підхід

14

Формалізація:

$$Mt = f(H)$$

$f(H)$ – функція прогнозування, як у превентивному масштабуванні.

$M(t)$ – реальне навантаження:

Додати ресурс якщо

$$Mt > MUpper$$

Додати додаткові ресурси якщо

$$M(t) > MUpper$$

Тоді обчислити кількість ресурсів можна

$$R(t) = \max(R_{prev}(t), R_{real}(t)), R(t)$$

$R_{prev}(t)$ – ресурси на основі прогнозу,

$R_{real}(t)$ – ресурси на основі реальних метрик.

Рисунок 14 – Слайд 14

Оптимізація витрат

15

Для мінімізації витрат $C(t)$ залежно від активних ресурсів $R(t)$ можна використовувати

$$C(t) = \sum_{i=1}^n c_i R_i(t)$$

де c_i – вартість i -го типу ресурсу.

Задача мінімізації

$$\min_{R(t)} C(t)$$

при цьому задовольняючи обмеження продуктивності:

$$M(t) \leq P(R(t))$$

де $P(R(t))$ – функція пропускної здатності системи залежно від ресурсів.

Рисунок 15 – Слайд 15

Методика масштабування

16

- ▶ Масштабування баз даних
- ▶ Масштабування сервісів

Рисунок 16 – Слайд 16

Партиціонування			
17			
Тип партиціонування	Опис	Сценарій використання	Приклад
Range Partitioning	Дані розподіляються за діапазоном значень (дата, числовий діапазон).	Таблиці з часовими даними або зростаючими ID (наприклад, логи, фінансові транзакції).	Таблиця з партиціями за роками: 2023, 2024.
List Partitioning	Дані розподіляються за конкретними значеннями у стовпці.	Категорійні дані (наприклад, регіони, типи статусів, країни).	Таблиця з партиціями за регіонами: EU, US, Asia.
Hash Partitioning	Дані розподіляються рівномірно на основі хеш-функції.	Розподіл навантаження рівномірно між усіма партиціями (наприклад, дані користувачів з ID).	Таблиця з хешуванням по user_id на 4 партиції.
Composite Partitioning	Поєднання кількох методів партиціонування (Range + List, Hash + List).	Складні таблиці з комбінованими вимогами (дата + регіон).	Таблиця: Range по роках + List по регіонах.
Interval Partitioning	Автоматичне створення партицій на основі фіксованих інтервалів.	Дані, що надходять регулярно за фіксованими інтервалами (наприклад, по місяцях).	Таблиця автоматично створює партиції по місяцях.
Reference Partitioning	Партиції визначаються на основі зв'язків із іншими таблицями.	Таблиці з залежними даними, що мають зовнішні ключі.	Партиціонуються на основі foreign key наштах id регіону.
Virtual Partitioning	Логічне розбиття даних за допомогою views, без фізичного поділу.	Для віртуального розбиття великих таблиць для аналітичних запитів.	Аналітичні запити з використанням views для певних місяців.
Dynamic Partitioning	Партиції створюються динамічно під час вставки або запитів.	Системи з непередбачуваними або швидкозмінними даними.	Автоматичне створення нових партицій при додаванні нових даних.

Рисунок 17 – Слайд 17

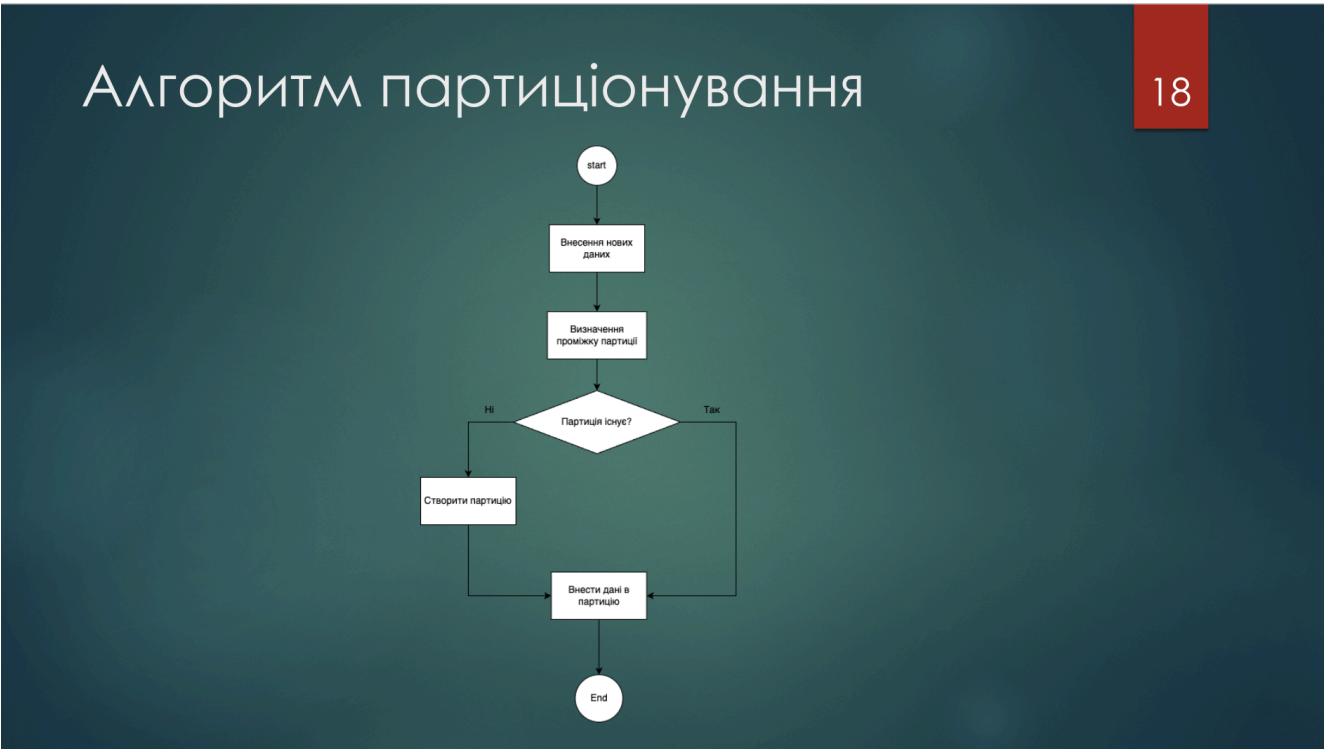

Рисунок 18 – Слайд 18

Шардування

19

Назва	Опис	Сценарій використання	Приклад
Range-based Sharding	Дані розподіляються за діапазонами значень ключа (Shard Key).	Зберігання даних, що мають природний діапазон, наприклад, дати або зростаючі ID.	Дані про транзакції з ключем 'date' розподіляються на основі діапазонів дат: 2023, 2024.
Hash-based Sharding	Дані розподіляються рівномірно за допомогою хеш-функції ключа.	Розподіл рівномірно між усіма вузлами для уникнення 'гарячих точок'.	Дані користувачів з ключем 'user_id' хешуються для рівномірного розподілу.
Directory-based Sharding	Дані розподіляються на основі таблиці відповідностей між ключами та шардами.	Складні системи з гнучким і нестандартним розподілом даних.	Сторінка каталогу вказує, що дані 'region=EU' знаходяться на Shard 1, а 'region=US' на Shard 2.
Geo-based Sharding	Дані розподіляються залежно від географічного розташування користувачів.	Системи з користувачами або даними, розділеними за географічними регіонами.	Дані користувачів з Європи зберігаються на Shard 1, а дані користувачів зі США – на Shard 2.
Key-based Sharding	Дані розподіляються вручну на основі певних значень ключа.	Системи, що потребують ручного контролю за розподілом даних.	Дані з 'customer_id', що закінчуються на 0-3, зберігаються на Shard 1, а на 4-6 – на Shard 2.

Рисунок 19 – Слайд 19

Алгоритм шардування

20

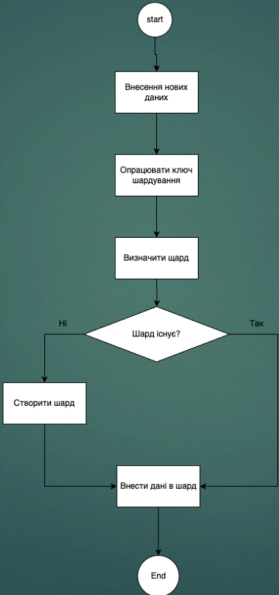

Рисунок 20 – Слайд 20

Масштабування сервісів

21

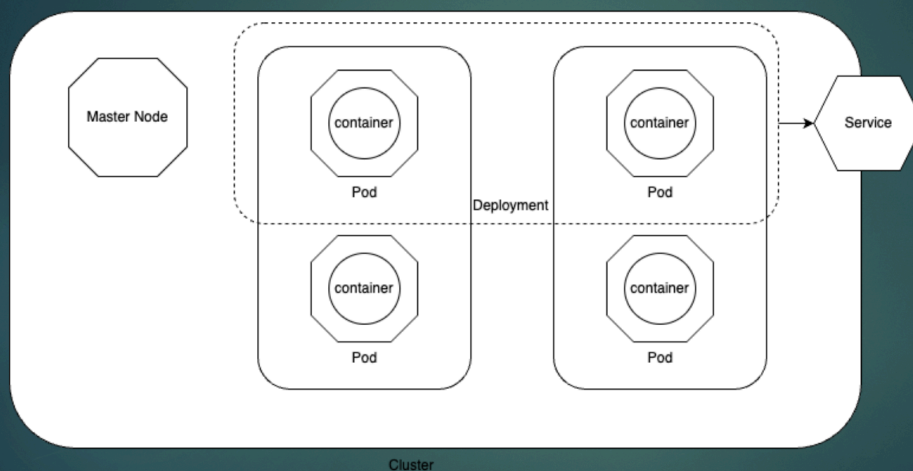

Рисунок 21 – Слайд 21

Алгоритм горизонтального масштабування

22

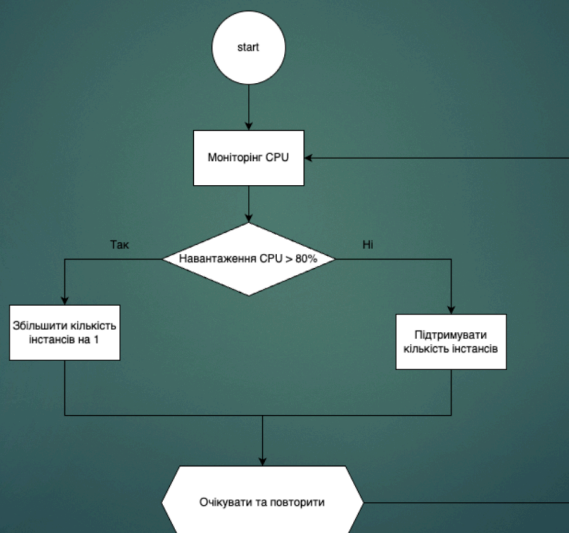

Рисунок 22 – Слайд 22

Алгоритм вертикального масштабування

23

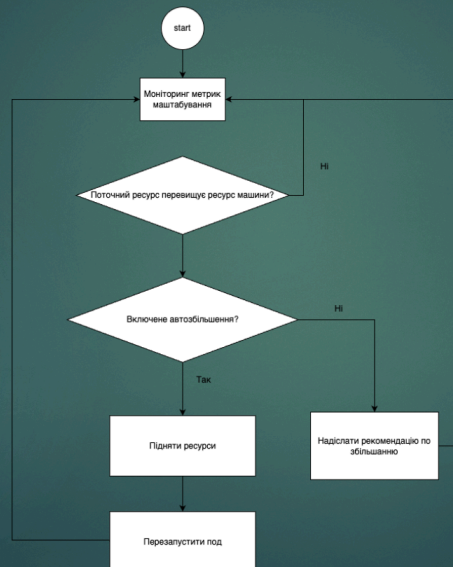

Рисунок 23 – Слайд 23

Алгоритм крон джоби масштабування

24

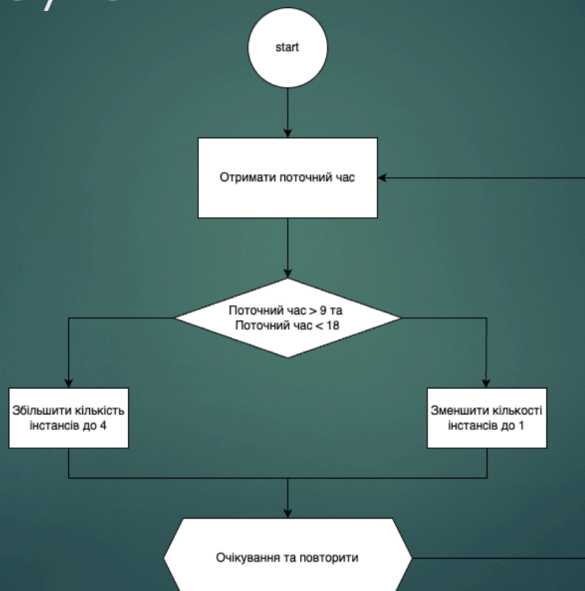

Рисунок 24 – Слайд 24

Алгоритм балансувальника даних

25

Рисунок 25 – Слайд 25

Практичне значення роботи

26

- ▶ Оптимізація витрат - динамічне управління ресурсами зменшує витрати на інфраструктуру.
- ▶ Покращення продуктивності - автоматизація масштабування забезпечує стабільну роботу під час пікових навантажень.
- ▶ Гнучкість - адаптація до різних платформ (Azure, AWS, Google Cloud, власні сервери).
- ▶ Ефективне управління даними - партиціонування та шардування прискорюють обробку великих обсягів інформації.
- ▶ Підтримка високонавантажених систем - оптимізація роботи аналітичних платформ, веб-сервісів і хмарних сховищ.

Рисунок 26 – Слайд 26

Висновки

27

- ▶ В роботі було досліджено існуючі методики масштабування та встановлено що існує проблема створення адаптивної методики масштабування для оптимізації обробки великих даних.
- ▶ Проведено аналіз технічних інструментів масштабування.
- ▶ Розроблено методику масштабування яка включає масштабування баз даних та сервісів
- ▶ Розроблено систему масштабування хмарних обчислювальних ресурсів на на основі створеної методики з використанням Docker, Kubernetes, MongoDB шардуванням та PostgreSQL партиціонуванням баз даних

Рисунок 27 – Слайд 27